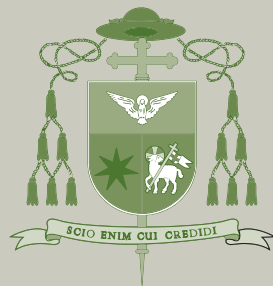

Butlletí

BISBAT DE TERRASSA

Gener-Febrer 2022

Butlletí del Bisbat de Terrassa

Núm. 34 (2022) I

28 de febrer

Redacció i administració:

Bisbat de Terrassa. Mitjans de Comunicació Social
c/ Vinyals 47-49, 08221 Terrassa - Tel. 93 733 71 20; Fax 93 733 70 95
A/e: bisbatdeterrassa@bisbatdeterrassa.org

Inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau com a Bisbe de Terrassa, 5 de febrer de 2022

Entrada de Mons. Salvador Cristau a la Catedral de Terrassa.

Moment del jurament de fidelitat i acceptació.

Lectura de les lletres apostòliques amb el nomenament.

Mons. Salvador Cristau seu a la Càtedra episcopal.

Salutació del poble de Déu.

Homília.

Imatges de salutació als fidels al final de la celebració.

Vista panoràmica de la Catedral durant la presa de possessió.

Església Diocesana

Inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau com a Bisbe de Terrassa

Inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau com a bisbe de Terrassa

El dissabte 5 de febrer la Catedral de Terrassa va ser testimoni de la presa de possessió i inici de ministeri del segon bisbe de la diòcesi de Terrassa, Mons. Salvador Cristau Coll, nomenat pel papa Francesc el propassat el 3 de desembre de 2021.

Varen participar en la celebració 20 prelats entre cardenals, arquebisbes i bisbes, entre ells Mons. Joan Josep Omella, cardenal arquebisbe de Barcelona i Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, arquebisbe de Sevilla i primer bisbe de Terrassa, més els abats de Montserrat i Poblet, 110 preveres, entre ells els membres del Col·legi de Consultors, Vicaris generals i episcopals, i 20 diaques, els seminaristes de la diòcesi, 60 religiosos representants de les comunitats presents a la diòcesi, i més de 300 feligresos en representació de les parròquies, arxiprestats, moviments, confraries i institucions eclesials. A més foren convidats representants d'altres comunitats cristianes i religions. Assistiren els alcaldes i regidors de diversos municipis, Terrassa, Sabadell, Matadepera i Cerdanyola, representants d'institucions civils de la ciutat de Terrassa i del territori diocesà i la Directora General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

La celebració s'inicià a les 11 del matí i fou presidida inicialment pel Cardenal de Barcelona, Mons. Omella, per delegació del Nunci de Sa Santedat que no pogué assistir per problemes tècnics amb el seu vol aeri. A l'atri del temple, el Sr. Cardenal, acompanyat per Mons. Saiz Meneses, presentà el nou bisbe al clergat de la Catedral, el qual oferí a besar a Mons. Cristau el *Lignum crucis* que conté la relíquia de creu de Nostre Senyor, i a continuació aspergí amb aigua beneïda el poble i feu l'entrada solemne al temple als acords de la marxa pontifícia de Gounod. La comitiva es dirigí

a la Capella del Santíssim per fer un moment de pregària i acte seguit, a la sagristia de la Catedral i davant el Col·legi de Consultors, Mons, Cristau feu la professió de fe i el jurament de fidelitat i acceptació.

Seguidament s'inicià la celebració de l'Eucaristia, acompanyada pels cants de Capella de Música de la Catedral. Després de la salutació inicial es llegí una al·locució del Nunci i Mons. Omella demanà que es mostressin i llegissin públicament les Lletres apostòliques amb el nomenament de Mons. Cristau com a bisbe de Terrassa. Fet això arribà un dels moments importants quan el Sr. Cardenal feu seure a la càtedra episcopal a Mons. Salvador Cristau, i li feu entrega del bàcul, com a expressió de la presa de possessió. Tots els presents aplaudiren en aquells moments i una representació de la diòcesi passà a saludar el seu nou pastor, eren infants i famílies, diaques i preveres. A partir d'aquell moment el nou bisbe de la diòcesi passà a presidir la celebració, que seguí els ritus de costum. En acabar la celebració el poble fidel pogué saludar el seu bisbe.

Escut de Mons. Salvador Cristau Coll

L'escut episcopal de Mons. Salvador Cristau Coll conté en la part superior, de banda a banda, la representació del Sant Esperit de Déu, fent al·lusió al titular de la S. E. Catedral Basílica del Sant Esperit de Terrassa, i de la parròquia del mateix nom que s'acull a la Catedral i on ell va ser rector entre els anys 2004 i 2006, a l'inici de la vida de la nova diòcesi erigida pel papa Sant Joan Pau II l'any 2004.

A la part inferior es distingeix l'estrella que fa referència a la Mare de Déu per simbolitzar la seva devoció mariana i a la vegada el patronatge i protecció de Maria sobre la diòcesi de Terrassa. I a l'altra banda la imatge d'un anyell, representació de Jesucrist, l'Anyell de Déu que esborra el pecat del món.

Finalment el lema episcopal del bisbe és *Scio enim cui credidi* que traduït vol dir “sé de qui m’he refiat”, unes paraules que l’apòstol Sant Pau adreça al seu deixeble Timoteu (2 Tim 1,12), tot indicant l’actitud amb la qual exerceix el seu servei com a pastor.

Lletres Apostòliques

Francesc **B**isbe, **S**ervent dels **S**ervents de **D**éu

Al Venerable Germà **Salvador Cristau Coll**, fins ara Bisbe titular d’Algecires i Auxiliari de Terrassa, i designat Administrador de les coses sagrades de la mateixa diòcesi, salut i Benedicció Apostòlica.

El ministeri Petrí demana que Nos tinguem una cura diligent de totes les Esglésies. Entre els oficis d’aquesta sol·licitud apostòlica sobresurt el deure de proveir de bisbes les diòcesis mancades de pastor. Ara, doncs, adrecem el nostre ànim a la comunitat de Terrassa, que a causa del trasllat del Venerable germà Josep Àngel Saiz Meneses a la seu arquebisbal de Sevilla espera un nou pastor. Com que tu, Venerable Germà, dotat de perícia en les coses que s’han de fer, ja desenvolupes amb diligència el ministeri episcopal en aquesta diòcesi i mostres les dots i virtuts necessàries, t’hem persuadit que ara pots rebre amb dignitat l’ofici de Prelat. Per això, amb ànim confiat i havent escoltat el parer de la Congregació per als Bisbes, amb la Nostra autoritat Apostòlica et nomenem i constituïm Bisbe de **Terrassa**, amb els drets i les obligacions annexes que es refereixen a aquest ofici segons el dret canònic, dissolt el vincle de l’anterior Seu titular i l’ofici d’Auxiliari esmentat.

Realment tindràs cura amb diligència que el clergat i el poble de la teva diòcesi arribin a conèixer aquestes Lletres Nostres; a tots ells els exhortem ardentment a mostrar-te de manera constant afecte, obediència, cooperació adequada i estima. Venerable Germà, que amb la intercessió de la Benaurada Verge Maria, Déu multipliqui sobre teu la seva misericòrdia perquè pasturis amb goig els fidels de Crist i que, il·luminats amb l’exemple del teu guiatge, facin ús dels béns de la caritat de tal manera que puguin ja esdevenir conformes a la imatge de Crist.

Donat a Roma, al Laterà, el dia tres del mes de desembre de l’any del Senyor dos mil vint-i-u, novè del Nostre Pontificat.

Francesc, *papa*

Francò **P**iva, *Protonotari Apostòlic*

Bisbes i abats concelebrants

Mons. Joan Josep Card. Omella Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona

Mons. Salvador Cristau, Bisbe electe

Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, arquebisbe metropolità de Sevilla

Mons. Lluís Card. Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona

Mons. Joan Planellas Barnosell, arquebisbe metropolità de Tarragona

Mons. Joan-Enric Vives i Sicília, arquebisbe-bisbe d'Urgell

Mons. Luis Argüello, Secretari General de la CEE

Mons. Agustín Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic

Mons. Demetrio Fernández González, bisbe de Córdoba

Mons. Salvador Giménez, bisbe de Lleida

Mons. Enrique Benavent, bisbe de Tortosa

Mons. Francesc Pardo Artigas, bisbe de Girona

Mons. Francesc Conesa, bisbe de Menorca i bisbe electe de Solsona

Mons. Javier Vilanova Pellisa, bisbe auxiliar Barcelona

Mons. Javier Salinas Viñals, bisbe auxiliar València

Mons. Arturo Ros Murgadas, bisbe auxiliar València

Mons. Jesús Vidal Chamorro, bisbe auxiliar Madrid

Mons. Joan Piris, bisbe emèrit de Lleida

P. Octavi Vilà, abat de Poblet

P. Manel Gasch, abat de Montserrat

Missatge de Mons. Bernardito C. Auza, Nunci apostòlic

El text va ser llegit per Mons. Renato Kucic, conseller de la Nunciatura

Agradecido al Sr. Cardenal que nos preside en este momento, tengo el honor de dar lectura al mensaje de S.E.R. Mons. Bernardito Auza, Nuncio Apostólico, que teniendo en programa hallarse ahora aquí, las adversas circunstancias del invierno en Estados Unidos le han obligado a detener el vuelo de regreso.

Eminentísimo Señor Cardenal Arzobispo Metropolitano,
Eminentísimos Señores Cardenales,
Excelentísimos Señores Arzobispos y Obispos,
Queridos sacerdotes concelebrantes,
Excelentísimas Autoridades Civiles y Militares,
Queridos hermanos y hermanas en Cristo:

Sintiendo no poder acompañar a esa Iglesia Particular que ahora recibe gozosa a su Padre y Pastor, les aseguro mi sensible cercanía. Aunque por imprevistas circunstancias meteorológicas me encuentre obligado a estar geográficamente lejos, no me es difícil expresar mi proximidad cordial, sobre todo para cumplir el encargo de Su Santidad el Papa Francisco, a quien tengo el honor de representar en España, y transmitir en su nombre, a todos y a cada uno de los presentes, y cuantos siguen este acto a través de los medios de comunicación, un afectuoso saludo y su bendición.

La historia de las queridas gentes de Terrassa está marcada por los perennes valores del cristianismo cultivados por la antigua Sede del siglo V, el obispado de Égara que se encontraba en esta Ciudad. Célebre también por un Concilio en el año 615. El patrimonio religioso artístico e histórico aquí, es una muestra excepcional de todo ello. Pasaron las vicisitudes de los tiempos, y la moderna Terrassa albergó la Sede de su nombre. El 25 de julio del año 2004, tomaba posesión de esta Diócesis, creada por San Juan Pablo II, S.E. Mons. Josep Ángel Saiz Meneses a quien ahora deseo expresar sentimientos de viva gratitud por la especial tarea y, además, ardua, como corresponde a los inicios de toda andadura. Muchas gracias Don José Ángel por su profunda y pastoral labor.

Recientemente el Santo Padre ha nombrado Obispo de Terrassa al Ex.mo Mons. Salvador Cristau Coll. Dentro de unos momentos, S. Em. el Sr. Car-

denal Juan José Omella, Arzobispo Metropolitano, le entregará el báculo de esta Sede en nombre del Sucesor de Pedro, el Papa Francisco.

Querido Don Salvador, junto a Mons. Josep Àngel Saiz Meneses ha vivido el nacimiento de esta querida Diócesis, cuya responsabilidad ahora asume con confianza en el Señor, que le ha llamado. Él le confía el servicio de éste, su Pueblo. Como usted mismo ha manifestado al hacerse público su nombramiento, hay prioridades que vienen dadas por las circunstancias de los momentos que vivimos, y hoy –ciertamente– la principal prioridad está en la evangelización: *“Vivimos en un mundo muy secularizado, muy apartado de Dios, y esto nos pide un paso de confianza y esperanza en el Señor, para evangelizar en este contexto”*. Bien sabe que los momentos presentes no son fáciles. A la incertidumbre se suma mucho sufrimiento, pero Dios tiene su proyecto y siempre es tiempo de anunciarle, de proponerle, de testimoniar su vida, trabajando por él y estando con los que más sufren.

Me alegro además que, en su manifestada expresión de comunión y sincera adhesión con el sucesor de Pedro, anime a todos los diocesanos en la sinodalidad eclesial, a caminar juntos, y hacer comunión, mirando todos a la misma Luz, Cristo Jesús, *“camino, verdad y vida”* (Jn 14,6), ofreciendo así, a los hombres y mujeres de hoy, a Aquél que es nuestra alegría, nuestro gozo, nuestra paz, la razón de nuestra vida. También a las nuevas generaciones, para que impregnados de valores de esperanza tengan ayuda para hacer opciones responsables y definitivas, tanto respecto al matrimonio, como al ministerio sagrado o a la vida consagrada. Qué hermoso que en su lema episcopal lleve el testimonio de San Pablo: *“Sé de quién me he fiado”* (2Tim 1,12). Qué bella comunión resulta, en una Iglesia particular, si cada miembro hace también referencia en su vida de esa confianza en Cristo, único que no defrauda. Qué así sea por su estímulo, mediante su palabra y su testimonio. Mucho debemos los obispos fijarnos en el sentimiento de San Pablo que manifestando su preocupación por la Iglesia de Dios decía: *“¿Quién enferma sin que yo enferme? ¿A quién se le induce a pecar sin que me preocupe intensamente?”* (2 Cor 11,29).

Querido Mons. Salvador Cristau, al darle mi más sentida y cordial enhorabuena le aseguro mis humildes oraciones por la misión a la que el Señor le ha llamado. Que el Espíritu Santo, a quien está dedicada esta Santa Iglesia Catedral, le fortalezca e ilumine y, con la intercesión y protección de Nuestra Señora, la Madre de Dios de Montserrat, Patrona de Cataluña, su ministerio episcopal sea para mayor gloria de su divino Hijo y para el bien espiritual de los queridos diocesanos de esta querida tierra.

Que el Senyor us beneeixi.

Homilia d'inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau Coll com a Bisbe de Terrassa a la S. E. Catedral basílica del Sant Esperit, 5 de febrer de 2022

Benvolguts Srs. Cardenals, Arquebisbes i Bisbes, pares abats, preveres, diaques, seminaristes, membres de la vida consagrada i laics; membres dels consells diocesans, delegats episcopals i representants d'institucions eclesials;

Srs. Alcaldes, Sra. Directora general d'affers religiosos de la Generalitat de Catalunya, regidors, representants d'institucions, autoritats acadèmiques i membres dels cossos de seguretat; representants d'altres confessions cristianes i d'altres religions;

Una salutació especial a tots els que seguiu aquesta celebració a través dels mitjans de comunicació, el canal YouTube del bisbat de Terrassa, 13TV que la retransmet a toda España, un saludo especial para todos vosotros, i altres mitjans de comunicació i xarxes socials. Germans i germanes. Hermanos y Hermanas,

En primer lloc vull expressar una acció de gràcies. Dono gràcies a Déu per tot el que m'ha donat al llarg de la meua vida, des dels meus pares fins a vosaltres, que formeu part també de la meua vida.

Vull donar gràcies també al Sant Pare Francesc per la confiança que ha posat en mi i que, si us dic que no ho mereixo, pensareu pot ser que estic dient unes paraules protocol·làries... Però, és que no mereixem res del que hem rebut. És Ell, com a Pare bo bondadós que ens va conduint, alimentant i guiant a través de persones i fets concrets de la nostra vida.

Les paraules de Jesús que hem sentit proclamar a l'Evangelí, tot aquest capítol 15 de l'evangelí de sant Joan, en el context del sant sopar, en la intimitat d'una celebració ritual però familiar, són com el resum de tot el que el Senyor ens ha volgut comunicar amb paraules i fets en la seva encarnació i amb la seva vida, que en aquell moment es disposava a culminar amb la seva entrega a la creu.

La revelació de l'amor infinit i entranyable del Pare al seu Fill: "Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres", i del que ells, Pare i Fill, ens tenen a nosaltres els homes.

El Fill ho rep tot del Pare i li ho retorna tot amb un amor etern i infinit també en l'Esperit Sant. I aquí hem entrat també nosaltres, perquè Déu s'ha compromès, ens ha implicat en aquest amor.

La temptació dels homes de tots els temps ha estat sempre la de fer-nos una religió a la nostra mida, una relació amb Déu que puguem controlar, que ens sigui d'utilitat. I sovint ens fixem més en nosaltres (les nostres necessitats, les nostres pors...) que en Ell i per suposat, que en els germans.

Però Déu és lliure, el seu amor és lliure, resulta que Ell ens estima, malgrat la nostra pobresa, la nostra mesquinesa i misèria. L'amor de Déu és totalment lliure encara que ens costa molt de creure-ho de veritat.

Ell “fa sortir el sol sobre bons i dolents i ploure sobre justos i injustos” (Mt 5,45).

En un món secularitzat, en el que es vol apartar el nom de Déu i la seva presència de tots els àmbits: la societat, la cultura, la ciència i la tècnica, l'educació... En un ambient en el que es respira una atmosfera de materialisme i de consumisme que fins i tot ara ens ho porten a casa sense necessitat de cap esforç. En uns moments en els que fins i tot els cristians, i a l'Església també, experimentem un cert cansament per tants fets i situacions doloroses i dures que ens pesen, el que necessitem és, sobretot, refermar la nostra fe, refermar-la i reafirmar-la, i portar-la al món sigui com sigui.

La evangelització ha de ser un objectiu present cada dia en els nostres projectes, les nostres intencions i les nostres activitats.

Fa molt de fred, germans, sí, i no em refereixo ara al de l'hivern, perquè som en un temps fred, però no ens podem quedar paralyzats davant tot això perquè d'altra banda vivim uns temps privilegiats, són els temps que el Senyor ens dona. Ell continua present i guiant la seva Església i ens dona signes de la seva presència: “Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món” (Mt 28, 20).

Si en lloc d'obstinar-nos en fer la nostra voluntat, els nostres projectes (“jo ho veig així, jo ho sento així, sempre s'ha fet així...”), si en lloc de posar l'esperança en les nostres realitzacions i en els nostres esforços, sovint estèrils, ens mantinguéssim més en l'amor que ens Ell ens té –“Manteniu-vos en el meu amor”– complint la seva voluntat, descobriríem aleshores l'alegria de l'evangeli, l'alegria de ser estimats tal com el Pare estima al

Fill, l'alegria que ens falta moltes vegades als cristians. I la comunicarem al món, us ho asseguro. “Us he dir tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa” (Jn 15, 11) , acabem d'escoltar en l'evangeli.

Pero Dios tiene siempre la iniciativa, Él nos va siempre por delante. ¡Él siempre es el primero! Ha llevado a cabo la creación con un designio de amor infinito, ha querido compartir su vida, su amor con nosotros sus criaturas, los hombres.

Nos ha elegido a cada uno y nos ha llamado a ser hijos suyos, a formar parte de su familia, nos ha abierto de par en par las puertas de su casa y nos ha invitado a quedarnos para siempre como hijos. Y nos envía a hacer crecer la familia buscando nuevos hermanos. Evangelizar es salir por los caminos y los cruces e invitar a todos los que encontramos en la fiesta del banquete: “El dueño dijo a su siervo: sale por los caminos y por los huertos e insiste en que venga gente hasta que se llene la casa” (Lc 14, 23).

El Señor nos invita a una fiesta, ¡debemos transmitir la alegría de ser invitados! Esto es lo que significa ser cristianos, esto es lo que es la Iglesia, esta es la llamada que hemos recibido en el Bautismo: “No me habéis escogido vosotros a mí; soy yo quien os he escogido y os he confiado la misión de ir por todas partes y dar fruto, un fruto que dure para siempre” (Jn 15, 16).

Hemos sido llamados, pues, a ser hijos; es la llamada a la santidad. Escogidos y enviados a ir por todas partes y dar fruto, ésta es la llamada a la evangelización.

Y así Él ha forjado nuestra identidad: somos hijos, escogidos, amados, enviados.

Es una vocación, una identidad que supone también una misión. La misión, el fruto que el Señor espera, es el hermano, son los demás. Invitar a un banquete, ésta es la tarea que se nos encomienda. Más aún: el ofrecimiento de una amistad, una amistad íntima y que nos hace participar de su relación con el Padre: “Ya no os digo siervos, porque el siervo no sabe qué hace su señor. A vosotros les he dicho amigos, porque os he hecho saber todo lo que he oído de mi Padre” (Jn. 15, 15).

Una amistad que deben poder conocer y vivir todos los hombres y mujeres hermanos nuestros porque la casa de Dios, su hogar, su amor, son infinitamente grandes, cabemos todos. Sin olvidar que entre los llamados

hay también unos preferidos, unos predilectos del Padre, como lo fue María, cómo lo fue José y lo somos todos nosotros en cierto modo. Unos predilectos que requieren de nosotros una especial atención, son los más pequeños, los pobres, los más vulnerables, débiles o marginados. Los aquejados por la soledad (que es una auténtica enfermedad de nuestra sociedad), los ancianos a los que se desprecia como inútiles, los enfermos desahuciados, los que tienen condiciones de vida indignas y miserables, los angustiados y sin futuro aparente. También a ellos, puede ser especialmente a ellos, Jesús les llama amigos...

Y nosotros estamos llamados a acompañarlos sin pasar de largo como en la parábola del buen samaritano, a hacer presente la misericordia del Padre: “Ve, y tú haz igual” (Lc. 10, 37), resuena de nuevo en nuestros corazones.

Y ahora, en el momento concreto que vivimos, se nos presenta la oportunidad de mirar más allá de nosotros mismos, de nuestras fuerzas y nuestras pobres posibilidades.

El Papa nos propone, un camino que llamamos “sinodal” y que significa que es un camino que debemos hacer juntos. Si de verdad creemos que es el Espíritu Santo que mueve su Iglesia, la propuesta del Sínodo no puede ser un tema más que añadir a tantos que tenemos sobre la mesa, no se trata tampoco de abrir nuevos debates añadiéndolos a tantos otros que tenemos ya planteados. Debemos creer que es la propuesta que el Espíritu nos hace a través de la Iglesia. La propuesta es caminar juntos, fieles y pastores, pero no de cualquier manera.

Se trata de hacer juntos un camino a partir de un acto de fe en la fuerza el Espíritu Santo, pasando por la escucha atenta de la Palabra de Dios y de los hermanos también, un camino que deberemos acompañar con una intensa oración y que debe tener como objetivo abrirnos a la misión, a la evangelización.

Por eso pienso que, en el momento presente de la historia, de la Iglesia y del mundo, de nuestra diócesis de Terrassa, nuestro objetivo no puede ser otro que el de evangelizar, seguir evangelizando, dar a conocer a los demás que Dios los ama, y hacerlo juntos. Debemos hacerlo caminando juntos, sin excluir a nadie, y sin que nadie se desentienda tampoco.

El Sínodo, el camino sinodal, debe ser una oportunidad de gracia que no podemos desperdiciar. Y me atrevería a concretar estos pasos que tenemos que dar:

- Afianzar la fe, firmes en la fe. Porque «nosotros hemos conocido el amor que Dios nos tiene y hemos creído en él» (1 Jn 4, 16).
- A la escucha de la Palabra, y de los hermanos... Porque si la palabra de los hombres nos transforma porque produce en nosotros reacciones de alegría o de tristeza, de paz o de inquietud, qué no podrá hacer la Palabra de Dios, qué no hará el que es la Palabra!
- En la oración, personal y comunitaria, porque sin ella no podemos caminar.
- Convencidos de la necesidad de la conversión. Palabra y Eucaristía nos llevan a la conversión. Sin actitud de conversión nada tendrá eficacia.
- Y así, haciendo juntos ese camino, abiertos a la misión evangelizadora de la Iglesia, que sale al encuentro de cada persona. “Id por todo el mundo y anunciad la buena nueva del evangelio a toda la humanidad” (Mc. 16, 15).

En este camino sinodal, debemos tener presentes como ya hemos dicho en primer lugar a los más pequeños, los más necesitados. Nosotros también somos pequeños y necesitados y Dios nos ha mirado con misericordia, y ha actuado, nos ha curado, ha pagado nuestro rescate con su vida.

Así lo ha hecho Él con nosotros y así debemos hacerlo nosotros con los hermanos. La evangelización es fruto del amor: “Este es mi mandamiento: que se quiera unos a otros tal y como yo os he amado” (Jn 15, 12).

Queridos hermanos y hermanas, en este inicio de mi ministerio de servicio como obispo, cuento con todos vosotros, con los presbíteros y diáconos que sois los colaboradores más inmediatos y a los que agradezco su dedicación y entrega, a los el afecto de la vida consagrada que hacéis presente el amor de Dios a través de tantas obras apostólicas y asistenciales, y la vivencia de los consejos evangélicos, a los seminaristas que sois esperanza de futuro para nosotros, a los laicos y las familias que sois fermento y levadura en medio del mundo a través de vuestro compromiso. Y os agradezco el afecto y la oración.

No puedo negar que esto produce una cierta inquietud, por eso necesito confiar en Él y en todos vosotros, en vuestra oración. . San Agustín lo supo expresar en uno de sus sermones: «Yo, ¿obispo vuestro? ¡Qué miedo! Pienso entonces: Tú estás con ellos, y eso me consuela. Para vosotros soy obispo; con vosotros, soy cristiano. Obispo, nombre de la carga; cris-

tiano, nombre de la gracia. Al obispo, el peligro; al cristiano, la salvación» (Serm 340,1).

Una vez más un saludo y una bendición a todos los que habéis seguido esta celebración y me habéis acompañado a través 13 TV y de diversos medios de comunicación.

Pongo bajo la mirada maternal de María esta nueva etapa que juntos iniciamos para que ella nos proteja y acompañe hacia Aquél que es la verdadera Salud de nuestras vidas y del mundo.

† Salvador Cristau Coll
Obispo de Terrassa

Administrador diocesà

Decrets

Increment de la retribució del clergat

DECRET 01/22.- Terrassa, 24 de gener de 2022

Considerant la conveniència d'actualitzar les percepcions econòmiques dels preveres i diaques, segons les possibilitats del Fons comú diocesà, organisme creat al Bisbat de Terrassa el 8 de novembre de 2017;

D'acord amb els canons 281 i 1274 del Codi de Dret Canònic, i havent realitzat les consultes oportunes;

PEL PRESENT decret disposem que:

Aquest any, amb efecte des del primer de gener de 2022, d'acord amb les normes diocesanes sobre la retribució dels preveres i diaques vigents a la diòcesi, i segons acord amb els bisbes de les diòcesis de la Província Eclesiàstica de Barcelona, sigui fixat el valor del punt en 42,50 €/brut, amb un increment del dos per cent.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Administrador diocesà i Bisbe electe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà i Bisbe electe de Terrassa

Per manament del Sr. Administrador Diocesà i Bisbe electe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Cartes dominicals

L'estel de Maria (2 de gener de 2022)

Acabem de començar un nou any, i el primer dia de l'any, el dia que coneixem com a "Cap d'Any", l'Església celebra la solemnitat de Santa Maria Mare de Déu. Aquesta és una festa antiga, que s'havia canviat de dia i que el papa Sant Pau VI, després del Concili Vaticà II, va posar en aquest primer dia de l'any, per començar-lo sota l'empara i protecció de Maria.

Maria, la Mare de Déu, pronunciant des del fons del seu cor el "fiat" "faci's en mi segons la vostra paraula", va donar una resposta ferma i amorosa al Pla de Déu. Gràcies a la seva entrega generosa Déu mateix es va poder encarnar per portar-nos la Reconciliació, que ens lliura de les ferides del pecat.

Però què pot significar anomenar a la Verge Maria "Mare de Déu"?

La verge de Natzaret, la plena de gràcia, en assumir en el seu ventre el Nen Jesús, la Segona Persona de la Trinitat, es convertí en la Mare de Déu, perquè Jesús és Déu. I és per això que Maria és model per a tot cristià que busca dia a dia viure amb Jesús, unir-se més plenament a Ell. En Santa Maria, la nostra Mare, trobem la guia segura que ens introdueix a la vida del Senyor Jesús, ajudant-nos a identificar-nos amb Ell i poder arribar a dir com l'Apòstol Sant Pau "visc jo, però no jo, és Crist qui viu en mi" (Ga 2,20-21).

Fa uns dies es va beneir a Barcelona l'estrella que corona la torre de la Mare de Déu al temple de la Sagrada Família. L'estrella ha estat des d'antic un símbol de Maria i de la seva presència maternal, que vetlla i brilla en la foscor. En totes les famílies la mare vetlla pels seus fills, els mira, els coneix, els compren. I així Maria, Mare de Déu i Mare de l'Església, vetlla també per tots nosaltres i ens il·lumina amb la seva claror.

Sant Bernat, en el segle dotze, va escriure una pregària a Maria "Estrella" en el nostre camí. Amb ella acabo aquesta reflexió tot desitjant-vos a tots un feliç any nou.

«Oh tu, que et sents lluny de la terra ferma, arrossegat per les onades d'aquest món, enmig de les borrasques i de les tempestes, si no vols

naufragar i enfonsar-te, no treguis els ulls de la llum d'aquesta Estrella, invoca Maria!

Si s'aixequen els vents de les temptacions, si ensopegues amb els esculls de les tribulacions, mira l'Estrella, crida Maria.

Si ets agitat per les ones de la supèrbia, de la difamació, de l'ambició, de l'emulació, mira l'Estrella, crida Maria.

Si la ira, o l'avarícia, o la impuresa impel·leixen violentament la petita nau de la teva ànima, mira Maria.

Si, torbat pel record de l'enormitat dels teus crims, confús a la vista de la lletjor de la teva consciència, aterrit per la idea i l'horror del judici, comences a ser sumit a l'avenc de la tristesa, en els abismes de la desesperació, pensa en Maria.

En els perills, en les angoixes, en els dubtes, pensa en Maria, invoca Maria. No aparteu Maria de la vostra boca, no l'aparteu del vostre cor; i per aconseguir els sufragis de la seva intercessió, no et desviïs dels exemples de la seva virtut.

No t'extraviaràs si la segueixes, no desesperaràs si li preguntes, no et perdràs si en Ella penses. Si Ella t'estén la mà, no cauràs; si et protegeix, res no hauràs de témer; no et fatigaràs, si és la teva guia; arribaràs feliçment al port, si Ella t'empara”.

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà de Terrassa

Els regals del Senyor (9 de gener de 2022)

En aquests dies els infants de les nostres famílies gaudeixen dels regals que els han portat els Mags d'Orient. A qui no li agrada que li facin regals! Són dies de trobades familiars, de veure persones que potser, per la pandèmia que encara ens acompanya, fa temps que no vèiem. Ho hem de viure amb agraïment i joia, actituds pròpies del cristià en aquest temps de Nadal.

Però encara que no rebéssim cap regal de Reis, Déu ens ha fet el més gran, el seu Fill: “Déu ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna” (Jn. 3, 16).

Aquest passat dijous celebràvem la solemnitat de “l’Epifania del Senyor”, i avui, últim diumenge del temps de Nadal i frontissa amb el temps durant l’any que reprenem, celebrem el Baptisme del Senyor. La tradició cristiana, de manera especial a l’Orient, uneix íntimament tres “epifanies” o manifestacions del Senyor. L’antífona del càntic de Maria, a les segones Vespres d’Epifania, ens presenta un resum d’aquesta triple manifestació: «Celebrem un dia santificat per tres miracles: avui, l’estel va guiar els mags al pessebre; avui, a les noces, l’aigua fou convertida en vi; avui, Crist, per salvar-nos, volgué ser batejat per Joan en el Jordà».

Els evangelis d’aquests dies ens relaten les manifestacions de la divinitat de Jesús. El dia de l’Epifania contemplem el passatge dels mags d’Orient que visiten i adoren el Fill de Déu a Betlem, guiats per una estrella (Mt 2,1-12). Avui diumenge, festa del Baptisme del Senyor, llegim el text de l’evangeli en què Jesús baixa al Jordà, és batejat per Joan, s’obre el cel, baixa l’Esperit Sant en forma com de colom i se sent una veu del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat; en tu m’he complagut» (Lc 3,22). Finalment, diumenge vinent llegirem el text de les noces de Canà en què Jesús converteix l’aigua en vi: «Així manifestà la seva glòria, i els seus deixebles cregueren en Ell» (Jn 2,11). Descubrim, per tant, que en pocs dies se’ns presenten tres “epifanies” o manifestacions de la glòria del Senyor: la fe dels gentils (dels quals són figura els mags o savis d’Orient), el baptisme al Jordà i les noces de Canà.

Tots tres passatges ens parlen també del misteri de Jesucrist i l’Església, misteri d’unes noces que tenen la seva font salvífica en el sagrament del Baptisme que és la porta d’entrada a l’Església, Esposa de Jesucrist, sempre unida al seu Cap.

Benvolguts, possiblement aquests dies hem fet àpats familiars i hem rebut regals materials; nosaltres hem de plantejar-nos què oferir-li al Senyor. Ell ens ho ha donat tot: s’ha donat Ell mateix, fent-se home i patint la mort en creu, per donar-nos entrada a la vida eterna, units per sempre a Ell.

Us convido, en aquest diumenge del Baptisme del Senyor, a preguntar-vos què podem oferir-li nosaltres. Prenent l’exemple dels Mags d’Orient, que van regalar al Senyor or, encens i mirra, quins aspectes de la nostra vida podem oferir i dedicar al Senyor? Què hauríem d’apartar de la nostra rutina que ens separa del Senyor? Segur que els passatges que hem contemplat aquests dies en les celebracions del Nadal ens ajudaran a il·luminar la nostra pregària per descobrir què vol el Senyor.

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà de Terrassa

El miracle de la vida ordinària (16 de gener de 2022)

Hem acabat les celebracions del temps de Nadal, Jesús infant s'ha manifestat al món en uns mags estrangers vinguts d'Orient, i també al poble d'Israel en ser batejat per Joan al riu Jordà: “Davant d'ell el cel s'obrí, i Jesús veié l'Esperit de Déu que baixava com un colom i venia damunt d'ell. I una veu digué des del cel: Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut” (Mt. 3, 16-17).

Però en començar el “temps durant l'any” se'ns presenta una nova Epifania, manifestació, de la divinitat de Jesucrist. Un Jesús ja adult ha estat convidat a unes noces al poble de Canà de Galilea relativament a prop de Natzaret. I hi foren també convidats els seus deixebles, i Maria la seva mare.

I es produeix el miracle: faltava el vi, tenien aigua però no tenien vi. I l'aigua es convertí en vi. Un miracle discret, que possiblement només van captar aquells que hi van intervenir, però un miracle que manifesta el seu poder, la seva divinitat. I també la fe de Maria, la seva mare. La seva fe i la seva actitud maternal, atenta sempre a les necessitats dels altres i que, quan sap que ella no les pot solucionar, sap, però, acudir a qui sí que ho pot solucionar. Només li diu al seu Fill: “No tenen vi” ... I després digué als servidors:” Feu tot el que ell us digui” (Jn 2, 5).

Així, al començament d'un nou any, i també del temps litúrgic de “durant l'any”, aquesta manifestació de Jesús ens ensenya que és en la vida ordinària, la vida de cada dia, on hem de seguir el Senyor, on l'hem de trobar. Amb totes les nostres limitacions, però amb la fe de Maria, amb la seva disponibilitat de servei als altres, amb la seva capacitat d'atenció a les necessitats de tots els que ens envolten.

El text de Sant Joan acaba dient “Així va començar Jesús els seus senyals prodigiosos a Canà de Galilea. Així manifestà la seva glòria i els seus deixebles van creure en ell” (Jn 2, 11).

Només així sabrem descobrir la presència del Senyor a la nostra vida. Només així podrem descobrir els seus miracles quasi sempre discrets, però reals. Només ens falta tenir més fe.

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà de Terrassa

Diumenge de la Paraula (23 de gener de 2022)

Vivim en un món de sorolls, de paraules buides. Són tantes les paraules que, quan anem a Missa i sentim que després d'una lectura algú diu "Paraula de Déu!" seguida de l'aclamació dels fidels "Us lloem Senyor!", gairebé no hi donem importància, ens hi hem acostumat i no sempre som conscients del que això significa.

Avui l'Església celebra el diumenge dedicat a la Paraula, però no a qualsevol paraula, sinó a la Paraula de Déu. Va ser una iniciativa del Papa Francesc dedicar un dia a l'any per a ressaltar la seva importància en la vida de l'Església i, per tant, en la de cada un de nosaltres.

Per això, potser el primer hauria de ser preguntar-nos si som de debò conscients del que significa l'expressió "Paraula de Déu". Perquè el que significa és que Déu, que ens ha creat en un projecte d'amor infinit, s'ha comunicat des del principi als homes, home i dona, criatures seves. És Ell qui ha volgut crear-nos i ens ha volgut parlar perquè vol que el coneguem, vol que ens comuniquem amb Ell, perquè, encara que no sempre ho entenem, vol la nostra amistat.

I la culminació de la seva comunicació als homes ha estat donar-nos el seu Fill: "En moltes ocasions i de moltes maneres, Déu antigament havia parlat als pares per boca dels profetes; però ara, en aquests dies, que són els definitius, ens ha parlat a nosaltres en la persona del Fill, per mitjà del qual ja havia creat el món i a qui ha constituït hereu de tot" (He 1, 1-3).

Sí, per això diem "Paraula de Déu!", perquè és el Fill de Déu, el qui és la Paraula que s'ha fet home, el qui ens parla en les Sagrades Escripures. Al començament del seu evangeli sant Joan ens diu: "Al principi existia el qui és la Paraula. La Paraula estava amb Déu i la Paraula era Déu. Ell estava amb Déu al principi", i afegeix "El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres" (Jn 1, 1-2.14).

Per això diem "Paraula de Déu"! Perquè des de sempre ha parlat als homes i el seu Fill és la darrera i més gran Paraula que el Pare ens ha comunicat. I ens continua parlant en aquest Fill seu cada dia i a cada moment de la nostra vida. Per això els cristians ens hauríem de proposar llegir cada dia les Sagrades Escripures, a través de les que Déu ens parla ara.

Proposem-nos, doncs, llegir i meditar cada dia un fragment de la Sagrada Escripura, especialment de l'Evangeli del dia. I preguntem-nos què ens

està dient aquell fragment de la Paraula de Déu. És el que molts cristians fem. Primer llegir i meditar un text, després deixar que impregni la nostra ment, la nostra imaginació, els nostres sentiments i tot seguit proposar-nos actuar segons el que hem meditat, el que hem “vist i hem sentit”, segons ens ha parlat al fons del nostre cor. Per què no ho provem?

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà de Terrassa

Una visita que deixa empremta (30 de gener de 2022)

Els bisbes de tot el món hem de dur a terme cada cinc anys una visita que s'anomena “Ad Limina Apostolorum” i que significa a la “casa dels Apòstols”, és a dir a Roma, on moriren donant la seva vida per Crist i on foren enterrats els Apòstols Sant Pere i Sant Pau. Però el seu significat més profund és sens dubte expressar la comunió de totes i cada una de les esglésies locals amb el Sant Pare, a la vegada que per als bisbes és una gran experiència de la catolicitat i la universalitat de l'Església.

Aquesta visita té també l'objectiu fonamental de presentar al Papa, successor de Sant Pere, l'estat de la diòcesi en tots els seus aspectes.

Fins ara eren tots els bisbes de la Conferència Episcopal que es traslladaven a Roma per aquesta visita, però actualment per motius de la pandèmia del Covid-19 s'ha hagut de fer organitzant-la per grups més reduïts de bisbes

La setmana del 9 al 16 de d'aquest mes de gener vàrem ser els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, juntament amb els de València, els que hem tingut el goig de participar en aquesta visita. Al llarg de tota la setmana s'han visitat i hem celebrat l'Eucaristia i hem pregat a les basíliques de Sant Pere, a l'altar de la tomba de sant Pere, la de Sant Joan del Laterà, la de Santa Maria la Major, la Basílica de Sant Pau Extramurs, que conté les restes de l'Apòstol Sant Pau, i la basílica de la Santa Creu a Jerusalem. I a la vegada hem pogut visitar i reunir-nos amb diversos Dicasteris que són els departaments encarregats de diferents temes a la Cúria del Vaticà.

No cal dir que el moment culminant ha estat la trobada amb el Papa Francesc amb qui, després de saludar-lo cada un personalment, vàrem poder estar una llarga estona reunits. El Papa té el do fer-nos sentir com

a casa i va ser molt emocionant per a tots. Ha sigut una gràcia que vull compartir amb tots vosaltres a través d'aquestes ratlles.

Quan recitem les paraules del Credo, en la seva versió més llarga diem: "Crec en una sola Església, santa, catòlica i apostòlica." Això forma part de la nostra fe, i sabem que és Jesús qui porta la seva Església. Ell va dir als seus deixebles en el moment de l'Ascensió al cel "Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món". I encara que això ho experimentem cada dia, hi ha però moments que ho podem experimentar de manera més viva, i aquesta ha esta una de molt intensa.

La visita del bisbes al Sant Pare és expressió, per tant, d'aquesta afirmació de fe i comunió amb el bisbe Roma, i personalment la vaig fer i la vaig viure també en nom de tota l'Església diocesana de Terrassa. Preguem per l'Església diocesana i universal i preguem pel Sant Pare també.

† Salvador Cristau Coll
Administrador Diocesà de Terrassa

Activitats del Sr. Administrador diocesà

Mes de gener

- Dia 1: Missa de Santa Maria amb Benedicció Apostòlica a la Catedral a les 12h
- Dia 6: Missa de l'Epifania del Senyor a la Catedral a les 12h
- Dia 8: A les 12h, benedicció i inauguració de les reformes del Casal de la Visitació (Can Xammar, L'Ametlla del Vallès). Assisteix Mons. José Ángel Saiz Meneses, Arquebisbe metropolità de Sevilla
- Del 9-16: Visita *ad limina Apostolorum* dels bisbes de les Províncies eclesiàstiques de Barcelona, Tarragona i València
- Del 18-19: Visites programades
- Dia 20: Missa de Sant Sebastià a la parròquia de Sant Pere i Sant Pau de Bigues a les 12:30h
- Dia 21: Consell Episcopal a les 11h
- Dia 22: Missa patronal de Sant Vicenç de Mollet a les 11h
- Dia 23: Confirmacions a Santa Engràcia de Montcada a les 12h
- Dia 25: Reunió de delegats de pastoral vocacional de Catalunya a les 11h al Seminari Conciliar de Barcelona
Pregària de cloenda de la Setmana per la unitat dels cristians a les 19h a la Catedral
- Dia 26: Visites programades
- Dia 27: Visites programades
Col·legi de consultors a les 11h
Consell diocesà d'assumptes econòmics a les 19h
- Dia 28: Inauguració obres de reforma Residència sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona a les 13h

- Dia 29: Confirmacions a la Puríssima de Sabadell a les 20h
- Dia 30: Trobada diocesana de religiosos telemàtica a les 18h
- Dia 31: Trobada de formació de preveres joves a les 11h a la Cúria diocesana
Benedicció i inauguració de les obres de reforma de l'escola dels Salesians de Terrassa

Mes de febrer

- Dia 1: Visites programades
- Dia 2: Roda de premsa presentació informe FOESSA Càritas Catalunya al Monestir de Sant Cugat a les 11h
Missa de la Presentació del Senyor a la Catedral a les 20h
- Dia 4: Missa en el final dels exercicis espirituals per seminaristes a Caldes de Montbui a les 12:30h

Bisbe diocesà

Decrets

Renovació de càrrecs diocesans

DECRET 02/22.- Terrassa, 5 de febrer de 2022

Havent pres possessió canònica en el dia d'avui, 5 de febrer de 2022, de la diòcesi de Terrassa i iniciant el meu ministeri pastoral com a Bisbe diocesà, a fi de proveir al bon govern de la Diòcesi,

Atès que com a Bisbe diocesà em pertoca “tota la potestat ordinària, pròpia i immediata que cal per a l'exercici de la tasca pastoral” (CIC c. 381§1),

En virtut d'aquesta potestat que m'atorga l'ordenament canònic com a Bisbe de Terrassa,

PEL PRESENT:

Renovo el nomenament dels qui en la seva condició d'Ordinaris del Lloc formaven part del Consell Episcopal fins al moment en què fou declarada la seu vacant.

Confirmo i ratifico en els seus oficis i càrrecs de la Cúria Diocesana, conservant les facultats habituals que els foren atorgades segons el Dret vigent, a tots aquells que, nomenats pel meu predecessor, els desenvolupaven fins al moment present.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Terrassa.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Per manament del Sr. Bisbe
Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Canceller

Primera alocució del Bisbe al clergat diocesà

**Centre Borja de Sant Cugat del Vallès,
28 de febrer de 2022**

1. Salutació inicial

Mons. Cristau agraeix la nombrosa presència del clergat a la trobada, i especialment agraeix la seva dedicació ministerial en les missions que tenen encomanades.

2. Introducció

El bisbe inicia la seva exposició presentant dues imatges bíbliques extretes de l'Antic Testament: la sortida del poble jueu d'Egipte i la situació del poble escollit en l'exili. Ambdues imatges presenten uns moments d'incertesa i de necessitat de mantenir-se fermes enmig de contextos adversos.

A partir d'aquestes imatges reflexiona sobre la vida sacerdotal en el context actual. La imatge de pelegrins i missioners defineix avui dia la missió del sacerdot. Remarca que en el context actual cal deixar-se guiar per l'Esperit Sant i recorda que la nostra missió passa viure en Crist. Afirmà que som per als altres i això ens defineix, ja que la nostra vida és pública, no privada, en ordre a la missió encomanada.

3. Inquietuds i preocupacions

A partir d'aquesta reflexió inicial Mons. Salvador expressà les seves inquietuds i preocupacions en el moment d'assumir el servei a la diòcesi:

- el cansament i desànim de molts preveres, alguns dels quals no ho expressen o no en són conscients. Vivim una societat en la que patim un lideratge incomprès, combatut i sovint en soledat. Patim la dialèctica entre l'autoritat i la potestat, i hem de fer els plantejaments més per convenciment que no pas per autoritat;
- la necessitat de reforçar l'espiritualitat del prevere diocesà, posar al centre la diocesaneïtat, al servei del poble de Déu i de l'evangelització. Això passa per donar passos pràctics: ens hem de conèixer i estimar

més, ajudar-nos, viure la proximitat entre nosaltres, amb comunió i fraternitat. Potser convindrà reestructurar el treball pastoral per no anar tant estressats i pressionats. També cal dir que alguns haurien de sortir de les seves zones de confort i pensar més en els altres. La parròquia no és una franquícia que tenim, ja que som enviats pel Bisbe i en certa manera som delegats seus;

- la secularització i la des cristianització. Davant això, massa sovint discutim per petiteses i ens critiquem, i hem de deixar de banda les diferències i discrepàncies ja que caminem junts i el Senyor ens envia. Ens hem de plantejar cada dia el nostre servei des de la perspectiva del crucificat, és un servei crucificat. L'Església no funciona per afectes ni gustos, sinó per la missió enmig de la nostra societat, que és la que és;
- la llei de la implicació: Déu s'implica en la humanitat (això és, l'encarnació) i ens implica en la seva obra. Per tant el que jo faig afecta als altres. És el seu pla.

4. Prioritats i orientacions

A partir d'aquests preocupacions, el bisbe esbossa unes orientacions, ja que no es pot parlar de programa (això ho deixa per als polítics), i fa referència a:

- a nivell personal i sacerdotal treballar les quatre proximitats de les que parla el papa Francesc en el discurs del Simposi “Per una teologia fonamental del sacerdoti (17 de febrer de 2022): proximitat amb Déu, i això implica la pregària, la intimitat, i ensenyar a pregar els altres; proximitat amb el bisbe, i això vol dir col·laboració i també proximitat del bisbe; proximitat amb els altres preveres, els amics i els altres, en fraternitat; i proximitat amb el poble de Déu i els allunyats;
- a nivell pastoral ens trobem en la fase diocesana de preparació del Sínode dels Bisbes, la preparació del jubileu de l'any 2025 i l'actual Pla Pastoral Diocesà. Fa referència especialment al que proposa Sant Joan Pau II a la carta apostòlica *Novo mil. lenio ineunte* (2000): conèixer, estimar i imitar Crist, el testimoni de l'evangeli, la santedat com a perspectiva de la pastoral, la pregària, l'Eucaristia dominical, el sagrament de la reconciliació, la primacia de la gràcia, l'escolta de la Paraula i crear grups de Bíblia, l'anunci de la Paraula, el tes-

timoniatge de l'amor i l'atenció als pobres com a responsabilitat de tota la comunitat;

– viure l'espiritualitat de comunió tal i com Sant Joan Pau II la presenta a l'esmentat document de l'any 2000 (núms. 43 i 45);

– en definitiva ell proposa:

- conversió
- pregària
- comunió i fraternitat, caminar junts
- evangelitzar
- creativitat.

5. Concrecions

Finalment informa que respecte als nomenaments (Seminari, Càritas, parròquies, etc) caldrà esperar a final de curs. De moment ell residirà en el Seminari i amb el temps anirà a viure també al Bisbat. La Visita Pastoral es reemprendrà quan sigui possible i probablement caldrà reestructurar-ne el format.

6. Diàleg posterior

La trobada acaba amb un temps de diàleg en el que es tracta sobre l'Eucaristia i la formació dels feligresos, la comunió i el treball coordinat, la espiritualitat del prevere enmig de la fragilitat i remarcant els elements diocesans, o la importància de promoure propostes que aglutinin esforços i creïn comunió.

Cartes dominicals

Un nou Bisbe (6 de febrer de 2022)

El passat mes de juny, la diòcesi de Terrassa començava una nova etapa al ser nomenat Mons. Josep Àngel Saiz Meneses com a arquebisbe de Sevilla, i a la vegada un servidor com a Administrador diocesà. Avui em presento a tots els fidels com a bisbe vostre, bisbe de la diòcesi de Terrassa.

Penso que el primer que haig de fer és donar gràcies a Déu per la confiança que ha depositat en mi, confiança que certament no mereixo i que em fa sentir la responsabilitat que això suposa, i també donar-vos gràcies a vosaltres, a tota la diòcesi, preveres, diaques, membres de la vida consagrada, seminaristes, famílies i laics tots per l'afecte que m'heu manifestat i que em manifesteu i per la vostra pregària que tantes vegades durant aquests mesos m'heu expressat que fèieu.

Diuen els entesos en el tema que la economia, les relacions econòmiques, es fonamenten en la confiança. Però no és només la economia, és tota la vida, la família, la amiat, les relacions laborals, de veïnatge, és tota la nostra vida la que es fonamenta en el fet de confiar els uns en els altres. Confiar en la paraula de l'altra, confiar que cadascú farà allò que li pertoca per tal de mantenir l'equilibri d'una sana convivència. Necessitem confiar els uns en els altres, i el mateix podem dir de la vida de l'Església, sobre tot, confiant en Déu.

Però el tema de la confiança va molt més enllà, perquè és Déu mateix qui, sorprenentment, confia en nosaltres. Ens ha confiat i confia la vida i la creació, la naturalesa al deixar-les a les nostres mans. Confia els seus fills als pares humans perquè els protegeixin, els ajudin a créixer, a ser fills seus també. Confia en nosaltres perquè duem a terme la missió que ens ha encarregat, que ens ha confiat. I ara em confia a mi la tasca de ser pastor de tots vosaltres, sense deixar de ser el que soc.

Emprenc aquest camí jo també amb confiança. En Ell, que es qui m'ha cridat i m'ha enviat, però també en vosaltres perquè com he dit més d'una vegada formen una família en la que tots, absolutament tots hi tenim una missió i una tasca a fer. Cada un en el camí i en el lloc en el que el Senyor ens ha posat, perquè tots ens necessitem els uns als altres. La

vocació de cada un de nosaltres en la família de l'Església i en el món és única i insubstituïble, i per la meua part espero, desitjo i demano al Senyor poder dur a terme la missió que m'ha encomanat com a pastor que no és només cuidar de les ovelles i guiar-les, sinó anar a buscar les perdudes també.

És veritat que això produeix una certa inquietud, per això necessito jo també confiar en Ell i en tots vosaltres. Sant Agustí va saber-ho explicar en un dels seus sermons: «Jo, bisbe vostre? Quina por! Penso llavors: Tu estàs amb ells, i això em consola. Per a vosaltres sóc el bisbe; amb vosaltres, sóc cristià. Bisbe, nom de la càrrega; cristià, nom de la gràcia. Al bisbe, el perill; al cristià, la salvació» (Serm 340,1).

Donem gràcies al Senyor per tots els seus dons, i per aquest de formar part de la seva família, també!

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Sigueu misericordiosos com el Pare (13 de febrer de 2022)

No hi ha malalties sinó malalts és una afirmació que segurament tots hem sentit alguna vegada. Vol expressar una realitat i és que la malaltia és allò que es troba en els llibres de medicina, en les estadístiques i en les investigacions científiques; i el malalt és aquell home o dona concrets que la pateix, a qui s'han d'aplicar i sovint adaptar aquells medicaments que el poden ajudar a superar la malaltia o, si no, a conviure-hi amb una certa qualitat de vida, amb dignitat.

Fa trenta anys que el Papa Sant Joan Pau II va instituir per primera vegada una Jornada Mundial del Malalt, amb l'objectiu de sensibilitzar el Poble de Déu, les institucions sanitàries catòliques i tota la societat sobre la necessitat d'assistir els malalts i aquells que en tenen cura. La jornada es celebra aquest diumenge.

El lema escollit per la Jornada d'aquest any 2022 és "Sigueu misericordiosos com el Pare és misericordiós" (Lc. 6, 36).

Aquest missatge ens fa girar la mirada, ens diu el Papa Francesc, vers Déu, que és ric en misericòrdia i que mira els seus fills amb misericòrdia fins i tot quan s'allunyen d'Ell.

Però la misericòrdia no és només un sentiment ocasional, és força i tendresa a la vegada. Ell vetlla i ens cuida amb la força d'un pare i amb la tendresa d'una mare.

I la seva misericòrdia ens ha arribat sobretot en el seu Fill, fet home com nosaltres, que acollia els pobres i els malalts, i així ens ensenyava que nosaltres hem de fer també el mateix amb els nostres germans malalts.

Ell vol fer arribar la seva misericòrdia als malalts a través de nosaltres, com a germans que som.

Són molts els malalts que en aquest temps de pandèmia han hagut de patir físicament i psicològicament en estar ingressats als hospitals i a les unitats de cures intensives, i també per la soledat. Per això cal agrair una vegada més a tots els professionals sanitaris i als voluntaris que han dedicat molt i molt de temps als malalts exposant fins i tot la seva salut i la seva pròpia vida.

Però també a tots aquells que a través de la Pastoral de la Salut han fet present l'amor i misericòrdia del Senyor als germans malalts, ja sigui als seus domicilis ja sigui als hospitals, amb la pregària, els sagraments i el suport espiritual, tot recordant que aquesta no és una responsabilitat només del ministres de l'església sinó de tots els cristians: "Veniu a mi, beneïts del meu Pare, perquè vaig estar malalt i em vau visitar" Mt 25, 36.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Enemics (20 de febrer de 2022)

L'Evangeli d'aquest diumenge setè del temps de durant l'any que celebrem avui planteja un dels temes més difícils d'entendre per a nosaltres i encara més d'assimilar. La prova és que passats vint segles des que Jesús va pronunciar les paraules que diu a l'Evangeli d'avui, la història demostra que hem viscut sempre en contínues lluites, enfrontaments i discòrdies entre els homes, i malauradament hem de dir que potser també entre els cristians.

I és que sembla que hi hagi pàgines a l'Evangeli que ens resulten meravelloses, però n'hi ha d'altres que com que no ens agraden o no les

entenem, passem pàgina i ens quedem només amb allò que coincideix amb el nostre parer o que resulta més agradable d'escoltar.

Perquè el que Jesús diu avui a l'Evangeli de sant Lluc és això: «Estimeu els vostres enemics, feu bé als qui us odien, beneïu els qui us maleeixen, pregueu pels qui us calumnien. Si algú et pega en una galta, para-li també l'altra, i si et vol prendre el mantell, no li neguis el vestit. Dona a tothom qui et demana, i no reclamis res al qui et pren allò que és teu. Tracteu els altres tal com voleu que ells us tractin» (Lc 6,27-31).

Què difícils resulten aquestes paraules i què poc les pensem i les meditem! I això no vol dir que l'Evangeli vagi en contra de la lògica humana, sinó que Jesús, que és Déu, va sempre més enllà, més lluny que la nostra pobra manera de pensar, i que els pensaments dels homes no són els seus: «Els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus... Ho dic jo, el Senyor» (Is 55,8).

Ecoltant aquestes paraules de Jesús, el primer que hauríem de fer és preguntar-nos: Tinc algun enemic jo?, què és per a mi un enemic?

I després, soc capaç de fer això que el Senyor em diu?: «Estimeu els vostres enemics, feu el bé i presteu sense esperar res a canvi: llavors serà gran la vostra recompensa, i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents», i també: «sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare» (Lc 6,35-36).

Potser haurem de reconèixer amb realisme, que és el mateix que dir amb humilitat, que no som capaços de fer el que Jesús diu que fem, i haurem de demanar-li que ens concedeixi la gràcia que necessitem per poder-hi arribar. D'altra manera ens quedaria un examen molt important per passar a les nostres vides com a veritables cristians. «Ell és bo amb els desagraïts i els dolents. Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare» (Lc 6,35-36). I nosaltres?

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Quaresma (27 de febrer de 2022)

Aquest proper dimecres 2 de març, Dimecres de Cendra, comencem el temps de Quaresma. Els seus orígens són molt antics, es remunten als segles IV-V a la ciutat de Roma. La nit de Pasqua, a la Vetlla Pasqual, es batejaven els cristians convertits a la fe, i durant un temps de quaranta dies es preparaven amb diversos passos acompanyats per la comunitat cristiana que pregava i feia penitència. Aquesta quarantena de penitència, dejuni i oració es feia, i es fa també ara, seguint l'exemple de Jesús que es va retirar al desert durant quaranta dies dejunant i pregant abans de començar la seva vida pública de predicació del Regne de Déu.

Durant aquest temps els que havien de ser batejats, els anomenats catecúmens, feien un seguit de passos que els anaven preparant per a rebre els sagraments de la iniciació cristiana la nit de Pasqua.

El primer pas era la inscripció del nom en el llibre dels catecúmens, de manera que després es presentaven al bisbe els noms dels qui es preparaven per a ser cristians.

Durant aquest temps de preparació, els catecúmens rebien catequesi per part del bisbe, qui els explicava les veritats de la fe contingudes en el credo, article per article. Grans exemples d'aquestes catequesis els tenim en Pares de l'Església dels segles IV-V com sant Ciril de Jerusalem o sant Agustí d'Hipona.

Altres moments importants del camí quaresmal per als catecúmens eren els escrutinis i les entregues. Sobretot en les tres últimes setmanes de Quaresma, el bisbe feia entrega dels evangelis, el Parenostre i el credo. Com que eren textos no escrits en paper, el bisbe els recitava i els feia aprendre de memòria.

A més del lliurament d'aquests textos, el bisbe els feia els anomenats escrutinis, una mena de benediccions demanant al Senyor que preparés aquells candidats per a ser cristians i rebre els sagraments.

Una vegada havien rebut els sagraments, durant la setmana de Pasqua, el bisbe es reunia cada dia amb els nous batejats, els neòfits, i tenien lloc les anomenades catequesis mistagògiques, en les quals se'ls explicava el sentit dels ritus del baptisme, la confirmació i l'eucaristia que havien celebrat la nit de Pasqua.

Això és la història de la Quaresma, però també nosaltres ens hem de preparar durant aquest temps per a la celebració de la Pasqua perquè la Pasqua és la festa més important de l'any, i així com aquells primers cristians començaven la seva nova vida de fills de Déu en el baptisme la nit de Pasqua, així també nosaltres ens preparem durant la Quaresma per renovar el nostre baptisme, per renovar la nostra vida. En el moment del nostre baptisme Jesucrist ens va unir a Ell fent-nos fills del seu mateix Pare, fills de Déu.

Per tant, la Quaresma no és només una tradició, és també una actualització de la nostra vida de cristians. Preparar-nos per a la Setmana Santa és, per tant, una necessitat per a nosaltres. La pregària, el dejuni, l'almoïna, el sagrament de la reconciliació són els mitjans que l'Església ens ofereix. Ho sabem aprofitar? Fora bo dedicar durant la Quaresma una mica més de temps a la pregària, a la lectura de la Bíblia, especialment als evangelis que la litúrgia ens va presentant cada dia, reconciliar-nos amb el Senyor a través del sagrament de la penitència, i així acompanyar Jesús en aquells quaranta dies que va viure al desert per sortir-ne renovats amb Ell.

† Salvador Cristau Coll
Bisbe de Terrassa

Activitats del Sr. Bisbe

Mes de febrer

- Dia 5: Missa d'inici de ministeri com a bisbe diocesà a la Catedral a les 11h
- Dia 6: Missa a TVE en ocasió de la Jornada del malalt a les 10:30h a Pureza de María
- Dia 8: Reunió de rectors i formadors de Seminaris de Catalunya al Seminari Conciliar de Barcelona a les 10h
Visites programades
- Dia 9: Reunió d'arxiprestes a les 11h
- Dia 10: Missa Santa Escolàstica al Santuari de Puiggràcies a les 11:30h
- Dia 11: Visites programades
- Dia 12: Confirmacions a Sant Cristòfol de Terrassa a les 19:15h
- Dia 13: Missa a la parròquia Sant Valentí de Terrassa a les 11h amb motiu de la festa patronal
- Dia 14: Concelebra a la missa exequial per Mons. Antoni Vadell a la Catedral de Barcelona a les 11h
- Dia 16: Visites programades
- Dia 17: Visites programades
- Dia 18: Consell episcopal a les 11h
- Dia 20: Confirmacions a Sant Esteve de Granollers a les 12h
- Dia 21: Visites programades
- Dia 22: Visites programades
Missa i benedicció de pintures a l'orgue a la parròquia de Sant Pere de Terrassa a les 19h
- Del 23-25: Visites programades

Dia 26: Jornada pastoral de la salut a Sant Esteve Granollers a les 10h

Dia 28: Trobada del clergat a les 12h a Casal Borja de Sant Cugat del Vallès

Secretaria General i Cancelleria

Exercicis espirituals per a preveres

Terrassa, 28 de gener de 2022

Benvolgut Mn.

Déu vos guard,

Tal i com es va informar en el calendari per al curs 2021-2022 que es va fer arribar a començament de curs, s'ha organitzat com cada any una tanda d'Exercicis Espirituals per a preveres pel proper mes de març, en el temps de Quaresma. En aquesta ocasió el Sr. Administrador diocesà i Bisbe electe ha demanat al P. Enrique Martín Baena, CPR, que els pugui predicar.

Els Exercicis tindran lloc entre els dies 20 i 25 de març, començant el diumenge a les 19h i acabant el divendres havent dinat. El lloc serà la Casa d'Espiritualitat de Nostra Senyora de Montserrat, a Caldes de Montbui (Paratge del Remei s/n. 08140 Caldes de Montbui. Telèfon: 93 865 44 96).

Per tal d'inscriure-us, us podeu adreçar a aquesta Secretaria General abans del divendres 25 de febrer.

Així mateix, us recordo que enguany el recés de Quaresma, previst per dilluns 28 de febrer, canviarà de format. Aquell dia som convocats pel Sr. Bisbe a les 12 del migdia al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès per a la seva primera trobada amb el clergat diocesà. Ben aviat rebreu la convocatòria de part de Mons. Salvador Cristau Coll.

Cordialment en el Senyor,

Mn. Eduardo Pire Mayol
Secretari General i Cancellier

Vida consagrada

En la pau de Crist

Gna. Maria Àngels Segura i Malet, carmelita descalça, va morir al Monestir de Jesús Obrero i Sant Josep Oriol de Terrassa el dia 21 de febrer, als 94 anys d'edat i 74 de professió religiosa.

Vida diocesana

Crònica diocesana

Pregària per la pau

El dia 1 de gener a les 20.00h va tenir lloc a la parròquia de Sant Pere de Terrassa la pregària per la pau organitzada per Justícia i Pau, comissió de l'Arxiprestat de Terrassa. La presidí Mn. Joan Làzaro, consiliari. Hi participaren membres del consell Interreligiós de Terrassa en un exercici de fraternitat per la pau.

Inauguració i benedicció de les reformes del Casal de la Visitació de l'Ametlla del Vallès

El dissabte 8 de gener Mons. Cristau, Administrador diocesà i bisbe electe de Terrassa, presidí l'acte d'inauguració i benedicció de les obres de reforma del casal de la Visitació a Can Xammar, a l'Ametlla del Vallès. Va estar acompanyat de Mons. Josep Àngel Saiz, Arquebisbe de Sevilla i, entre d'altres, de l'Alcalde de l'Ametlla del Vallès. Després de l'acte institucional, Mons. Josep Àngel Saiz beneí les instal·lacions i es descobrí una placa.

Visita *Ad limina*

Del 10 al 14 de gener Mons. Cristau participà en la *Visita Ad limina Apostolorum* (al llindar dels Apòstols) dels bisbes de les províncies eclesiàstiques de Barcelona, Tarragona i València (que inclou les Illes Balears).

Van celebrar la Missa a les basíliques majors de Roma (Sant Pere del Vaticà, Sant Joan del Laterà, Santa Maria Major i Sant Pau Extramurs). Van mantenir reunions amb diverses congregacions de la Cúria Romana i la Secretaria d'Estat, reflexionant sobre temes d'Església universal i la seva concreció a les diòcesis.

El divendres 14 varen ser rebuts en audiència pel Sant Pare Francesc. A la tarda els bisbes de Catalunya varen celebrar l'Eucaristia a la Basílica de la *Santa Croce*, d'on és titular el cardenal Joan Josep Omella, Arquebisbe de Barcelona.

Acte d'agraïment al Santuari de la Salut

El dissabte 15 de gener, a les 17.30h, al Santuari de la Mare de Déu de la Salut de Sabadell tingué lloc un acte d'agraïment als donants de la restauració de les pintures de l'absis, obra d'Antoni Vila Arrufat. El presidí Mn. Joan Carles Montserrat, Vicari episcopal, i hi assistiren Mn. Oriol Pallàs, Rector del Santuari, l'Alcaldessa de Sabadell, Sra. Marta Farrés, membres del Consell del Santuari i representants dels donants. L'acte comptà amb un concert de l'Orfeó de Sabadell.

Mons. Salvador Cristau prega per la Unitat dels Cristians

El dimarts 25 de gener, festa de la Conversió de l'apòstol Sant Pau, Mons. Cristau va presidir a la Catedral la cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Estigué acompanyat de Mn. Josep Esplugas, Delegat episcopal d'Ecumenisme; de Ruth Giordano, Presidenta de la Unió Baptista de Catalunya; i d'Andreu Dionís, pastor de l'Església Evangèlica Unida de Terrassa; i un bon nombre de cristians de diferents confessions.

Prèviament, el divendres dia 21 hi havia hagut actes de pregària ecumènica per la Unitat a la parròquia de Sant Valentí de Terrassa i a l'església protestant de Valldoreix (Sant Cugat del Vallès). A Sabadell i a Rubí l'acte de pregària per la Unitat es farà per Pentecosta.

Mons. Cristau és rebut per l'alcalde de Terrassa

El dimecres 26 de gener Mons Cristau va ser rebut a l'Ajuntament per l'Illm Sr. Jordi Ballart, alcalde de Terrassa, amb motiu del proper inici de ministeri com a bisbe de Terrassa. Varen tractar de qüestions que afectes la relació d'ambdues institucions –Església i Ajuntament– i el servei a la societat.

Inauguració del nou menjador de la Residència Sacerdotal

El divendres 28 de gener es va inaugurar el nou menjador de la Residència sacerdotal Sant Josep Oriol, a Barcelona, que acull preveres jubilats de la Província Eclesiàstica. Es va fer un homenatge a Mn. Josep Serra, director sortint i es presentà Mn. Saturnino Rodríguez, nou director-gerent.

Trobada telemàtica dels religiosos

El diumenge 30 de gener a la tarda, es va dur a terme la trobada diocesana de religiosos que prepara la Jornada de la Vida Consagrada (2 de febrer). Es va fer en format telemàtic. Mons. Salvador Cristau parlà sobre la vida diocesana, els religiosos i el camí sinodal. La trobada acabà amb la pregària de Vespres.

Trobada de formació de preveres joves

El dilluns 31 de gener tingué lloc una nova trobada de formació del clergat jove de la diòcesi. Mons. Javier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, els parlà de la fase diocesana de preparació del Sínode de Bisbes.

Exercicis Espirituals dels seminaristes

Entre els dies 31 de gener i 4 de febrer tingueren lloc els Exercicis Espirituals per a Seminaristes, predicats pel P. Enrique Martín, CPCR a Caldes de Montbui.

Reunió amb els arxiprestes

El dimecres 9 de febrer Mons. Cristau presidí la reunió amb els arxiprestes de la diòcesi. En la reunió es presentaren els nous projectes de catequesi, amb la presència de Mn. Santiago Collell, delegat episcopal, i també sobre la pastoral de joventut amb Mn. Oriol Gil, sostdelegat episcopal. També es presentà la reforma de la llei de protecció de dades i la seva aplicació a les parròquies, així com sobre el treball de la fase diocesana del Sínode de Bisbes

Exercicis Espirituals de joves

El cap de setmana del 13 de febrer la Delegació de Joventut organitzà una tanda d'Exercicis Espirituals a Caldes de Montbui. Els predicà Mn. Carles Bosch, delegat de joves de l'arquebisbat de Barcelona. Els dies 18 al 20 de febrer la Delegació de joventut organitzà un recés per a noies a Caldes de Montbui. El va predicar Mn. Xavier Farrés.

Jornada diocesana de Pastoral de la Salut

Va tenir lloc el dissabte 26 de febrer de les 9.30 a les 13.00h a la parròquia de Sant Esteve de Granollers. Mn. Xavier Sobrevía, Delegat de Pastoral de la Salut de Sant Feliu de Llobregat tractà sobre Últimes voluntats i Testament Vital. I Mn. Antoni Macaya parlà de les Cures paliatives i de la Llei de l'eutanàsia.

Primera trobada del Bisbe amb el clergat de la diòcesi

El dilluns 28 de febrer a les 12 del migdia, al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, Mons Salvador Cristau reuní per primera vegada els preveres i diaques de la diòcesi.

Delegacions

DELEGACIÓ EPISCOPAL PER A LA VIDA CONSAGRADA

Terrassa 21de Gener de 2022

A l'atenció de les Comunitats Religioses del Bisbat.

Benvolguts/des,

Ja començat any 2022, tan a prop la festa de la Presentació i el XXVI aniversari de la Jornada de la Vida Consagrada ens tornem a convocar per a la trobada i celebració.

“La vida consagrada, caminant junts” És el lema proposat per aquest any, i que ens posa en sintonia amb tota la temàtica que el Papa Francesc ha proposat per anar redescobrint una Església sinodal, amb la mirada fixa en Jesús.

Els membres de la Vida Consagrada estem convidats a caminar junts des de l'escolta, la veritat i la missió.

De nou els moments que estem vivint ens condiciona la mobilitat i hem decidit fer la trobada de forma telemàtica. Com altres vegades rebreu l'enllaç via Meet. (Convocarà el Sr. Joan Prunés, col·laborador)

El nostre Bisbe Mons. Salvador Cristau farà la conferència sobre la “Sinodalitat, la Vida Consagrada i la diòcesi”. Així doncs, tindrem ocasió de saludar-lo uns dies abans de rebre el ministeri com a Bisbe de Terrassa.

Diumenge dia 30 de gener a les 18:00 fins 19:30

- Salutacions
- Pregària Inicial
- Conferència
- Comentaris - preguntes
- Vespres
- Cant Final
- Comiat

Esperamos vernos el domingo día 30 y descubrir una vez más, el camino de la sinodalidad que Dios espera de la Iglesia y de los consagrados, que somos *parte importante* de la Iglesia.

Un abrazo. Gna. Conxita Baños CCV.

Terrassa, a 14 de febrer de 2022

A l'atenció de les comunitats religioses

Benvolguts/des,

Després de la troba telemàtica del diumenge i de les paraules del Sr. Bisbe Salvador Cristau, ens posem en contacte amb vosaltres per concretar algunes propostes.

Caldria reservar el dissabte al matí del dia 25 de març per trobar-nos els membres de la Vida Consagrada.

La temàtica serà sobre el Sínode: com i què diem els religiosos a nivell de Bisbat. **“Caminar junts” per una Església sinodal en marxa. I com diu en nostre Bisbe, no només caminar junts sinó units en els nostres cors.**

Enviarem puntualment el programa de la trobada que tindrà lloc en el col·legi de les religioses Pureza de Maria de Sant Cugat del Vallès i així podrem portar una reflexió on podrà prèviament tota la comunitat; ja que comptem que no tots podran assistir-hi.

Aprofitem l'avinentsa per demanar-vos que reviseu els correus electrònics i indiqueu quin és el que voleu tenir com a referència al Bisbat. Ho podeu notificar a fidelcatalan@gmail.com. Entenem que les comunitats que tenen correcta l'adreça electrònica no faran cap notificació.

Rebeu una abraçada fraternal.

Conxita Baños CCV. Delegada

Nota sobre les immatriculacions a la diòcesi de Terrassa

La diòcesi de Terrassa després de fer-se públic el Comunicat conjunt (24.1.2022) del Govern Espanyol i la Conferència Episcopal Espanyola (CEE), sobre les immatriculacions fetes per les Diòcesis en el període 1998-2015, vol manifestar el següent:

1. A partir del llistat enviat pel Govern al Congrés dels Diputats sobre els béns immatriculats per l'Església Catòlica en el període 1998-2015 (uns 35.000 béns), la Conferència Episcopal Espanyola, n'ha realitzat un estudi detallat a través de consultes realitzades a les diòcesis.
2. L'anàlisi realitzada per l'Església Catòlica d'aquesta llista ha revelat un conjunt de béns que a l'Església no li consta la seva titularitat o existeixen errors en la seva definició. Aquestes dades han estat facilitades al Govern per part de la Conferència Episcopal Espanyola perquè es puguin solucionar els errors advertits. No es tracta, doncs, d'un llistat de béns a retornar per part de l'Església, sinó d'un llistat amb els errors detectats al llarg d'aquest procés d'anàlisi acurada i detallada.
3. Entre els principals errors detectats hi ha immobles que van ser inscrits per títols diferents al d'immatriculació segons l'art. 206 de la Llei hipotecària, com a donacions, permutes o compravendes; o bé immobles les dades dels quals no coincideixen amb les facilitades o no es poden identificar; o finalment errors en les dades dels immobles aportats al llistat.
4. Del llistat remès pel Congrés dels Diputats i revisat per la CEE es dedueix que les immatriculacions realitzades per la diòcesi de Terrassa són correctes i legals (142 immobles), i sobre elles no hi ha cap dubte respecte a la propietat de l'Església.
5. A més, es van advertir en l'informe inicial enviat des del Congrés dels Diputats un conjunt d'errors en el llistat redactat pel Govern, finques que no pertanyen a la nostra diòcesi i d'altres no es van poder identificar com a finques pertanyents a la diòcesi o les parròquies que la componen.
6. Al marge d'aquests errors, que van ser traslladats a la Conferència Episcopal Espanyola, també s'hi van afegir nou immobles que van

ser immatriculats durant aquest període i no constaven a la llista esmentada.

7. Revisat l'informe actual que ha elaborat la Conferència Episcopal Espanyola, respecte a la diòcesi de Terrassa s'han assenyalat els següents casos i errors:

- 10 finques no identificades com a pertanyents a la diòcesi (1 a Fogars de Montclús, 2 a Les Franqueses del Vallès, 5 a Montcada i Reixac i 2 a Terrassa);
- 7 finques immatriculades entre els anys 1919 i 1941 (rectories de Canovelles, Marata i Corró d'Amunt, un hort a Corró d'Amunt, un local a Sant Francesc d'Assís, un terreny i edificació a Llerona i un terreny a Sentmenat) i per tant anteriorment a l'informe elaborat des del Govern;
- 2 finques amb altres títols d'adquisició (donació de l'ermita de Sant Cristòfol de Terrassa i immatriculació i permuta a Sant Esteve de Granollers).

Terrassa, a 25 de gener de 2022

Santa Seu

Sant Pare

Jornada Mundial de la Pau

MENSAJE DEL SANTO PADRE
FRANCISCO
PARA LA CELEBRACIÓN DE LA
55 JORNADA MUNDIAL DE LA PAZ

1 DE ENERO DE 2022

**Diálogo entre generaciones, educación y trabajo:
instrumentos para construir una paz duradera**

1. «¡Qué hermosos son sobre las montañas los pasos del mensajero que proclama la paz!» (Is 52,7).

Las palabras del profeta Isaías expresan el consuelo, el suspiro de alivio de un pueblo exiliado, agotado por la violencia y los abusos, expuesto a la indignidad y la muerte. El profeta Baruc se preguntaba al respecto: «¿Por qué, Israel, estás en una tierra de enemigos y envejeciste en un país extranjero? ¿Por qué te manchaste con cadáveres y te cuentas entre los que bajan a la fosa?» (3,10-11). Para este pueblo, la llegada del *mensajero de la paz* significaba la esperanza de un renacimiento de los escombros de la historia, el comienzo de un futuro prometedor.

Todavía hoy, el *camino de la paz*, que san Pablo VI denominó con el nuevo nombre de *desarrollo integral*,¹ permanece desafortunadamente alejado de la vida real de muchos hombres y mujeres y, por tanto, de la familia humana, que está totalmente interconectada. A pesar de los numerosos

¹ Cf. Carta enc. *Populorum progressio* (26 marzo 1967), 76ss.

esfuerzos encaminados a un diálogo constructivo entre las naciones, el ruido ensordecedor de las guerras y los conflictos se amplifica, mientras se propagan enfermedades de proporciones pandémicas, se agravan los efectos del cambio climático y de la degradación del medioambiente, empeora la tragedia del hambre y la sed, y sigue dominando un modelo económico que se basa más en el individualismo que en el compartir solidario. Como en el tiempo de los antiguos profetas, *el clamor de los pobres y de la tierra*² sigue elevándose hoy, implorando justicia y paz.

En cada época, la paz es tanto un don de lo alto como el fruto de un compromiso compartido. Existe, en efecto, una “arquitectura” de la paz, en la que intervienen las distintas instituciones de la sociedad, y existe un “artesano” de la paz que nos involucra a cada uno de nosotros personalmente.³ Todos pueden colaborar en la construcción de un mundo más pacífico: partiendo del propio corazón y de las relaciones en la familia, en la sociedad y con el medioambiente, hasta las relaciones entre los pueblos y entre los Estados.

Aquí me gustaría proponer *tres caminos* para construir una paz duradera. En primer lugar, *el diálogo entre las generaciones*, como base para la realización de proyectos compartidos. En segundo lugar, *la educación*, como factor de libertad, responsabilidad y desarrollo. Y, por último, *el trabajo* para una plena realización de la dignidad humana. Estos tres elementos son esenciales para «la gestación de un pacto social»,⁴ sin el cual todo proyecto de paz es insustancial.

2. Diálogo entre generaciones para construir la paz

En un mundo todavía atenazado por las garras de la pandemia, que ha causado demasiados problemas, «algunos tratan de huir de la realidad refugiándose en mundos privados, y otros la enfrentan con violencia destructiva, pero entre la indiferencia egoísta y la protesta violenta, siempre hay una opción posible: el diálogo. El diálogo entre las generaciones».⁵

Todo diálogo sincero, aunque no esté exento de una dialéctica justa y positiva, requiere siempre una confianza básica entre los interlocutores. Debemos recuperar esta confianza mutua. La actual crisis sanitaria ha

² Cf. Carta enc. *Laudato si'* (24 mayo 2015), 49.

³ Cf. Carta enc. *Fratelli tutti* (3 octubre 2020), 231.

⁴ *Ibid.*, 218.

⁵ *Ibid.*, 199.

aumentado en todos la sensación de soledad y el repliegue sobre uno mismo. La soledad de los mayores va acompañada en los jóvenes de un sentimiento de impotencia y de la falta de una idea común de futuro. Esta crisis es ciertamente dolorosa. Pero también puede hacer emerger lo mejor de las personas. De hecho, durante la pandemia hemos visto generosos ejemplos de compasión, colaboración y solidaridad en todo el mundo.

Dialogar significa escucharse, confrontarse, ponerse de acuerdo y caminar juntos. Fomentar todo esto entre las generaciones significa labrar la dura y estéril tierra del conflicto y la exclusión para cultivar allí las semillas de una paz duradera y compartida.

Aunque el desarrollo tecnológico y económico haya dividido a menudo a las generaciones, las crisis contemporáneas revelan la urgencia de que se alíen. Por un lado, los jóvenes necesitan la experiencia existencial, sapiencial y espiritual de los mayores; por el otro, los mayores necesitan el apoyo, el afecto, la creatividad y el dinamismo de los jóvenes.

Los grandes retos sociales y los procesos de construcción de la paz no pueden prescindir del diálogo entre los depositarios de la memoria –los mayores– y los continuadores de la historia –los jóvenes–; tampoco pueden prescindir de la voluntad de cada uno de nosotros de dar cabida al otro, de no pretender ocupar todo el escenario persiguiendo los propios intereses inmediatos como si no hubiera pasado ni futuro. La crisis global que vivimos nos muestra que el encuentro y el diálogo entre generaciones es la fuerza propulsora de una política sana, que no se contenta con administrar la situación existente «con parches o soluciones rápidas»,⁶ sino que se ofrece como forma eminente de amor al otro,⁷ en la búsqueda de proyectos compartidos y sostenibles.

Si sabemos practicar este diálogo intergeneracional en medio de las dificultades, «podremos estar bien arraigados en el presente, y desde aquí frecuentar el pasado y el futuro: frecuentar el pasado, para aprender de la historia y para sanar las heridas que a veces nos condicionan; frecuentar el futuro, para alimentar el entusiasmo, hacer germinar sueños, suscitar profecías, hacer florecer esperanzas. De ese modo, unidos, podremos aprender unos de otros».⁸ Sin raíces, ¿cómo podrían los árboles crecer y dar fruto?

⁶ *Ibid.*, 179.

⁷ Cf. *ibid.*, 180.

⁸ Exhort. ap. postsin. *Christus vivit* (25 marzo 2019), 199.

Sólo hay que pensar en la cuestión del cuidado de nuestra casa común. De hecho, el propio medioambiente «es un préstamo que cada generación recibe y debe transmitir a la generación siguiente».⁹ Por ello, tenemos que apreciar y alentar a los numerosos jóvenes que se esfuerzan por un mundo más justo y atento a la salvaguarda de la creación, confiada a nuestro cuidado. Lo hacen con preocupación y entusiasmo y, sobre todo, con sentido de responsabilidad ante el urgente cambio de rumbo¹⁰ que nos imponen las dificultades derivadas de la crisis ética y socio-ambiental actual.¹¹

Por otra parte, la oportunidad de construir juntos caminos hacia la paz no puede prescindir de la educación y el trabajo, lugares y contextos privilegiados para el diálogo intergeneracional. Es la educación la que proporciona la gramática para el diálogo entre las generaciones, y es en la experiencia del trabajo donde hombres y mujeres de diferentes generaciones se encuentran ayudándose mutuamente, intercambiando conocimientos, experiencias y habilidades para el bien común.

3. La instrucción y la educación como motores de la paz

El presupuesto para la instrucción y la educación, consideradas como un gasto más que como una inversión, ha disminuido significativamente a nivel mundial en los últimos años. Sin embargo, estas constituyen los principales vectores de un desarrollo humano integral: hacen a la persona más libre y responsable, y son indispensables para la defensa y la promoción de la paz. En otras palabras, la instrucción y la educación son las bases de una sociedad cohesionada, civil, capaz de generar esperanza, riqueza y progreso.

Los gastos militares, en cambio, han aumentado, superando el nivel registrado al final de la “guerra fría”, y parecen destinados a crecer de modo exorbitante.¹²

Por tanto, es oportuno y urgente que cuantos tienen responsabilidades de gobierno elaboren políticas económicas que prevean un cambio en la relación entre las inversiones públicas destinadas a la educación y los fondos reservados a los armamentos. Por otra parte, la búsqueda de un

⁹ Carta enc. *Laudato si'* (24 mayo 2015), 159.

¹⁰ Cf. *ibíd.*, 163; 202.

¹¹ Cf. *ibíd.*, 139.

¹² Cf. *Mensaje a los participantes en el 4º Foro de París sobre la paz*, 11-13 noviembre 2021.

proceso real de desarme internacional no puede sino causar grandes beneficios al desarrollo de pueblos y naciones, liberando recursos financieros que se empleen de manera más apropiada para la salud, la escuela, las infraestructuras y el cuidado del territorio, entre otros.

Me gustaría que la inversión en la educación estuviera acompañada por un compromiso más consistente orientado a promover la cultura del cuidado.¹³ Esta cultura, frente a las fracturas de la sociedad y a la inercia de las instituciones, puede convertirse en el lenguaje común que rompa las barreras y construya puentes. «Un país crece cuando sus diversas riquezas culturales dialogan de manera constructiva: la cultura popular, la universitaria, la juvenil, la artística, la tecnológica, la cultura económica, la cultura de la familia y de los medios de comunicación».¹⁴ Por consiguiente, es necesario forjar un nuevo paradigma cultural a través de «un pacto educativo global para y con las generaciones más jóvenes, que involucre en la formación de personas maduras a las familias, comunidades, escuelas y universidades, instituciones, religiones, gobernantes, a toda la humanidad».¹⁵ Un pacto que promueva la educación a la ecología integral según un modelo cultural de paz, de desarrollo y de sostenibilidad, centrado en la fraternidad y en la alianza entre el ser humano y su entorno.¹⁶

Invertir en la instrucción y en la educación de las jóvenes generaciones es el camino principal que las conduce, por medio de una preparación específica, a ocupar de manera provechosa un lugar adecuado en el mundo del trabajo.¹⁷

4. Promover y asegurar el trabajo construye la paz

El trabajo es un factor indispensable para construir y mantener la paz; es expresión de uno mismo y de los propios dones, pero también es compromiso, esfuerzo, colaboración con otros, porque se trabaja siempre con o por alguien. En esta perspectiva marcadamente social, el trabajo es el

¹³ Cf. Carta enc. *Laudato si'* (24 mayo 2015), 231; *Mensaje para la LIV Jornada Mundial de la Paz. La cultura del cuidado como camino de paz* (8 diciembre 2020).

¹⁴ Carta enc. *Fratelli tutti* (3 octubre 2020), 199.

¹⁵ *Videomensaje con ocasión del Encuentro "Global Compact on Education. Together to Look Beyond"* (15 octubre 2020).

¹⁶ Cf. *Videomensaje con ocasión de la Cumbre virtual de alto nivel sobre retos climáticos* (12 diciembre 2020).

¹⁷ Cf. S. Juan Pablo II, Carta enc. *Laborem exercens* (14 septiembre 1981), 18.

lugar donde aprendemos a ofrecer nuestra contribución por un mundo más habitable y hermoso.

La situación del mundo del trabajo, que ya estaba afrontando múltiples desafíos, se ha visto agravada por la pandemia de Covid-19. Millones de actividades económicas y productivas han quebrado; los trabajadores precarios son cada vez más vulnerables; muchos de aquellos que desarrollan servicios esenciales permanecen aún más ocultos a la conciencia pública y política; la instrucción a distancia ha provocado en muchos casos una regresión en el aprendizaje y en los programas educativos. Asimismo, los jóvenes que se asoman al mercado profesional y los adultos que han caído en la desocupación afrontan actualmente perspectivas dramáticas.

El impacto de la crisis sobre la economía informal, que a menudo afecta a los trabajadores migrantes, ha sido particularmente devastador. A muchos de ellos las leyes nacionales no los reconocen, es como si no existieran. Tanto ellos como sus familias viven en condiciones muy precarias, expuestos a diversas formas de esclavitud y privados de un sistema de asistencia social que los proteja. A eso se agrega que actualmente sólo un tercio de la población mundial en edad laboral goza de un sistema de seguridad social, o puede beneficiarse de él sólo de manera restringida. La violencia y la criminalidad organizada aumentan en muchos países, sofocando la libertad y la dignidad de las personas, envenenando la economía e impidiendo que se fomente el bien común. La respuesta a esta situación sólo puede venir a través de una mayor oferta de las oportunidades de trabajo digno.

El trabajo, en efecto, es la base sobre la cual se construyen en toda comunidad la justicia y la solidaridad. Por eso, «no debe buscarse que el progreso tecnológico reemplace cada vez más el trabajo humano, con lo cual la humanidad se dañaría a sí misma. El trabajo es una necesidad, parte del sentido de la vida en esta tierra, camino de maduración, de desarrollo humano y de realización personal».¹⁸ Tenemos que unir las ideas y los esfuerzos para crear las condiciones e inventar soluciones, para que todo ser humano en edad de trabajar tenga la oportunidad de contribuir con su propio trabajo a la vida de la familia y de la sociedad.

Es más urgente que nunca que se promuevan en todo el mundo condiciones laborales decentes y dignas, orientadas al bien común y al cuidado de

¹⁸ Carta enc. *Laudato si'* (24 mayo 2015), 128.

la creación. Es necesario asegurar y sostener la libertad de las iniciativas empresariales y, al mismo tiempo, impulsar una responsabilidad social renovada, para que el beneficio no sea el único principio rector.

En esta perspectiva hay que estimular, acoger y sostener las iniciativas que instan a las empresas al respeto de los derechos humanos fundamentales de las trabajadoras y los trabajadores, sensibilizando en ese sentido no sólo a las instituciones, sino también a los consumidores, a la sociedad civil y a las realidades empresariales. Estas últimas, cuanto más conscientes son de su función social, más se convierten en lugares en los que se ejercita la dignidad humana, participando así a su vez en la construcción de la paz. En este aspecto la política está llamada a desempeñar un rol activo, promoviendo un justo equilibrio entre la libertad económica y la justicia social. Y todos aquellos que actúan en este campo, comenzando por los trabajadores y los empresarios católicos, pueden encontrar orientaciones seguras en la *doctrina social de la Iglesia*.

Queridos hermanos y hermanas: Mientras intentamos unir los esfuerzos para salir de la pandemia, quisiera renovar mi agradecimiento a cuantos se han comprometido y continúan dedicándose con generosidad y responsabilidad a garantizar la instrucción, la seguridad y la tutela de los derechos, para ofrecer la atención médica, para facilitar el encuentro entre familiares y enfermos, para brindar ayuda económica a las personas indigentes o que han perdido el trabajo. Aseguro mi recuerdo en la oración por todas las víctimas y sus familias.

A los gobernantes y a cuantos tienen responsabilidades políticas y sociales, a los pastores y a los animadores de las comunidades eclesiales, como también a todos los hombres y mujeres de buena voluntad, hago un llamamiento para que sigamos avanzando juntos con valentía y creatividad por estos tres caminos: el diálogo entre las generaciones, la educación y el trabajo. Que sean cada vez más numerosos quienes, sin hacer ruido, con humildad y perseverancia, se conviertan cada día en artesanos de paz. Y que siempre los preceda y acompañe la bendición del Dios de la paz.

Vaticano, 8 de diciembre de 2021

Francisco

Missatge del Sant Pare Francesc per a la XXX Jornada Mundial del Malalt

(11 de febrer de 2022)

«*Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós*» (Lc 6,36).
Estar al costat dels qui pateixen en un camí de caritat

Benvolguts germans i germanes,

Fa trenta anys, sant Joan Pau II va instituir la Jornada Mundial del Malalt per a sensibilitzar el Poble de Déu, les institucions sanitàries catòliques i la societat civil sobre la necessitat d'assistir als malalts i als qui els cuiden.¹

Estem agraïts al Senyor pel camí realitzat a les Esglésies locals d'arreu del món durant aquests anys. S'ha avançat bastant, però encara queda molt camí per recórrer per a garantir a totes les persones malaltes, principalment en els llocs i en les situacions d'una pobresa i exclusió més gran, l'atenció sanitària que necessiten, així com l'acompanyament pastoral per tal que puguin viure el temps de la malaltia units a Crist crucificat i ressuscitat. Que la XXX Jornada Mundial del Malalt –la celebració conclusiva de la qual no tindrà lloc a Arequipa, al Perú, degut a la pandèmia, sinó a la Basílica de Sant Pere al Vaticà– pugui ajudar-nos a créixer en el servei i en la proximitat a les persones malaltes i a les seves famílies.

1. *Misericordiosos com el Pare*

El tema escollit per aquesta trentena Jornada, «*Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós*» (Lc 6,36), ens fa tornar la mirada cap a Déu «ric en misericòrdia» (Ef 2,4), que sempre mira els seus fills amb amor de pare, fins i tot quan aquests s'allunyen d'Ell. De fet, la misericòrdia és el nom de Déu per excel·lència, que manifesta la seva naturalesa, no com un sentiment ocasional, sinó com a força present en tot el que Ell realitza. És força i tendresa alhora. Per això, podem afirmar amb sorpresa i gratitud que la misericòrdia de Déu té en si mateixa tant la dimensió de la paternitat com la de la maternitat (cf. Is 49,15), perquè Ell ens cuida

¹ Cf. Carta al cardenal Fiorenzo Angelini, President del Pontifici Consell per a la Pastoral dels Agents Sanitaris, amb motiu de la institució de la Jornada Mundial del Malalt (13 de maig de 1992).

amb la força d'un pare i amb la tendresa d'una mare, sempre disposat a donar-nos nova vida en l'Esperit Sant.

2. Jesús, misericòrdia del Pare

El testimoni suprem de l'amor misericordiós del Pare als malalts és el seu Fill unigènit. Quantes vegades els Evangelis ens narren les trobades de Jesús amb persones que pateixen diverses malalties! Ell «recorria tot Galilea, ensenyant a les sinagogues, anunciant la bona nova del Regne i guarint entre el poble malalties i xacres de tota mena» (Mt 4,23). Podem preguntar-nos: ¿per què aquesta atenció particular de Jesús vers els malalts, fins a tal punt que es converteix també en l'obra principal de la missió dels apòstols, enviats pel Mestre a anunciar l'Evangelí i a guarir els malalts? (cf. Lc 9,2).

Un pensador del segle XX ens suggereix una motivació: «El dolor aïlla completament i és d'aquest aïllament absolut del que sorgeix la crida a l'altre, la invocació a l'altre».² Quan una persona experimenta en la seva pròpia carn la fragilitat i el patiment a causa de la malaltia, també el seu cor s'entristeix, la por creix, els interrogants es multipliquen; trobar la resposta a la pregunta sobre el sentit de tot el que passa és cada vegada més urgent. Com no recordar els nombrosos malalts que, durant aquest temps de pandèmia, han viscut en la solitud d'una unitat de cures intenses l'última etapa de la seva existència atesos, sens dubte, per agents sanitaris generosos, però lluny dels seus éssers estimats i de les persones més importants de la seva vida terrenal. Heus aquí, doncs, la importància de comptar amb la presència de testimonis de la caritat de Déu que vessin sobre les ferides dels malalts l'oli de la consolació i el vi de l'esperança, seguint l'exemple de Jesús, misericòrdia del Pare.³

3. Tocar la carn sofrent de Crist

La invitació de Jesús a ser misericordiosos com el Pare adquireix un significat particular per als agents sanitaris. Penso en els metges, els infermers, els tècnics de laboratori, en el personal encarregat d'assistir i cuidar els malalts, així com en els nombrosos voluntaris que donen un temps preciós als qui pateixen. Benvolguts agents sanitaris, el vostre servei al costat dels

² E. Lévinas, « *Une éthique de la souffrance* », a *Souffrances. Corps et âme, épreuves partagées*, J.-M. von Kaenel edit., Autrement, París 1994, pp. 133-135.

³ Cf. *Missal Romà*, Prefaci Comú VIII, *Jesús, bon samarità*.

malalts, realitzat amb amor i competència, transcendeix els límits de la professió per a convertir-se en una missió. Les vostres mans, que toquen la carn sofrent de Crist, poden ser signe de les mans misericordioses del Pare. Sigueu conscients de la gran dignitat de la vostra professió, com també de la responsabilitat que aquesta comporta.

Beneïm el Senyor pels progressos que la ciència mèdica ha realitzat, sobretot en aquests últims temps. Les noves tecnologies han permès desenvolupar tractaments que són molt beneficiosos per a les persones malaltes; la investigació continua aportant la seva valuosa contribució per tal d'erradicar malalties antigues i noves; la medicina de rehabilitació ha desenvolupat significativament els seus coneixements i competències. Tot això, però, no ens ha de fer oblidar la singularitat de cada persona malalta, amb la seva dignitat i les seves debilitats.⁴ El malalt és sempre més important que la seva malaltia i per això cada enfocament terapèutic no pot prescindir d'escoltar el pacient, la seva història, les seves angoixes i les seves pors. Fins i tot quan no és possible guarir, sempre és possible cuidar, sempre és possible consolar, sempre és possible fer sentir una proximitat que mostra interès per la persona abans que per la seva patologia. Per això espero que la formació professional capaci els agents sanitaris per a saber escoltar i relacionar-se amb el malalt.

4. Els centres d'assistència sanitària, cases de misericòrdia

La Jornada Mundial del Malalt també és una ocasió propícia per a centrar la nostra atenció en els centres d'assistència sanitària. Al llarg dels segles, la misericòrdia cap als malalts ha portat la comunitat cristiana a obrir innumbrables «hostals del bon samarità», per tal d'acollir i guarir malalts de tota mena, sobretot aquells que no trobaven resposta a les seves necessitats sanitàries, degut a la pobresa o a l'exclusió social, o per les dificultats a l'hora de tractar certes patologies. En aquestes situacions són sobretot els infants, la gent gran i les persones més fràgils els qui pateixen les pitjors conseqüències. Molts missioners, misericordiosos com el Pare, van acompanyar l'anunci de l'Evangeli amb la construcció d'hospitals, dispensaris i centres de salut. Són obres valuoses mitjançant les quals la caritat cristiana ha pres forma i l'amor de Crist, testimoniats pels seus deixebles, s'ha tornat més creïble. Penso sobretot en els habitants de les zones més pobres del planeta, on a vegades cal recórrer llargues distàncies

⁴ Cf. *Discurs a la Federació Nacional dels Col·legis de Metges i Cirurgians Dentals* (20 de setembre de 2019).

per a trobar centres d'assistència sanitària que, malgrat que compten amb recursos limitats, ofereixen tot el que tenen a la seva disposició. Encara hi ha un llarg camí per recórrer i en alguns països rebre un tractament adequat continua essent un luxe. Ho demostra, per exemple, la manca de disponibilitat de vacunes contra el virus del Covid-19 en els països més pobres; però encara més la manca de tractaments per a patologies que requereixen medicaments molt més senzills.

En aquest context, desitjo reafirmar la importància de les institucions sanitàries catòliques: són un tresor preciós que cal custodiar i sostenir; la seva presència ha caracteritzat la història de l'Església per la seva proximitat als malalts més pobres i a les situacions més oblidades.⁵ Quants fundadors de famílies religioses han sabut escoltar el crit de germans i germanes que no disposaven d'accés als tractaments sanitaris o que no estaven ben atesos i s'han entregat al seu servei! Encara avui dia, fins i tot en els països més desenvolupats, la seva presència és una benedicció, perquè sempre poden oferir, a més de la guarició del cos amb tota la perícia necessària, també aquella caritat gràcies a la qual els malalts i els seus familiars ocupen un lloc central. En una època en la que la cultura del descart està molt difosa i a la vida no sempre se li reconeix la dignitat de ser acollida i viscuda, aquestes estructures, com cases de la misericòrdia, poden ser un exemple en la protecció i la cura de tota existència, fins i tot de la més fràgil, des de la seva concepció fins a la seva fi natural.

5. La misericòrdia pastoral: presència i proximitat

Al llarg d'aquests trenta anys el servei indispensable que realitza la pastoral de la salut s'ha reconegut cada vegada més. Si la pitjor discriminació que pateixen els pobres –i els malalts són pobres en salut– és la manca d'atenció espiritual, no podem deixar d'oferir-los la proximitat de Déu, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i maduresa en la fe.⁶ En aquest sentit, voldria recordar que la proximitat als malalts i la seva atenció pastoral no només és una tasca d'alguns ministres específicament dedicats a això; visitar els malalts és una invitació que Crist fa a tots els seus deixebles. Quants malalts i quantes persones grans viuen a casa seva i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: «Estava malalt i em vau visitar» (Mt 25,36).

⁵ Cf. Àngelus des del Policlínic «Gemelli» de Roma (11 de juliol de 2021).

⁶ Cf. Exhort. ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013), 200.

Benvolgut germans i germanes, encomano tots els malalts i les seves famílies a la intercessió de Maria, Salut dels malalts. Que units a Crist, que porta sobre si mateix el dolor del món, puguin trobar sentit, consol i confiança. Prego per tots els agents sanitaris perquè, plens de misericòrdia, ofereixin als pacients, a més de les cures adequades, la seva proximitat fraterna.

Imparteixo a tothom amb afecte la Benedicció Apostòlica.

FRANCESC

CARTA APOSTÒLICA EN FORMA DE “MOTU PROPRIO” DEL SUMME PONTÍFEX FRANCESC

Fidem servare

PER LA QUÈ ES MODIFICA L'ESTRUCTURA INTERNA DE LA CONGREGACIÓ PER A LA DOCTRINA DE LA FE

«Guardar la fe» (cf. 2 Tm 4, 7) és la tasca principal, així com el criteri últim a seguir en la vida de l'Església. La Congregació per a la Doctrina de la Fe assumeix aquest important compromís, assumint competències tant doctrinals com disciplinàries, tal com li han assignat els seus venerables predecessors.

L'actual configuració de la Congregació va ser ordenada per Sant Pau VI, que amb el Motu proprio *Integrae Servandae* va canviar el títol del Dicasteri pel de “Congregació per a la Doctrina de la Fe”, i per Sant Joan Pau II, que a l'Apostòlica. La Constitució *Pastor Bonus* va concretar les seves competències.

Ara, atesa l'experiència adquirida en aquest temps per la Congregació en diferents àmbits de treball, i la necessitat de donar-li un marc més adequat per al compliment de les seves funcions, he cregut oportú establir el següent:

1. La Congregació per a la Doctrina de la Fe comprèn dues Seccions, la Doctrinal i la Disciplinària, coordinades cadascuna per un Secretari que assisteix al Prefecte en l'àmbit específic de la seva competència, amb la col·laboració del Sotsecretari i dels respectius Caps de Oficina.
2. La Secció Doctrinal, a través de l'Oficina Doctrinal, s'ocupa de les qüestions relatives a la promoció i protecció de la doctrina de la fe i de la moral. A més, afavoreix els estudis dirigits a augmentar la intel·ligència i la transmissió de la fe al servei de l'evangelització, perquè la seva llum sigui un criteri per entendre el sentit de l'existència, sobretot davant les qüestions plantejades pel progrés de les ciències i del desenvolupament de la societat.

Pel que fa a la fe i els costums, la Secció prepara l'examen dels documents que han de ser publicats per altres Dicasteris de la Cúria

Romana, així com dels escrits i opinions que apareguin problemàtiques per a la correcta fe, afavorint el diàleg amb els seus autors i proposant els remeis adequats que s'han de fer, segons les regles de *l'Agendi ratio in doctrinarum examine*.

Aquesta Secció té l'encàrrec d'estudiar les qüestions relatives als Ordinariats personals establerts per la Constitució Apostòlica *Anglicanorum Coetibus*.

L'Oficina Matrimonial pertany a la Secció Doctrinal, que es va constituir per examinar, tant de dret com de fet, allò referit al "*privilegium fidei*".

3. La Secció Disciplinària, a través de l'Oficina Disciplinària, s'ocupa dels delictes reservats a la Congregació i tractats per aquesta mitjançant la jurisdicció del Tribunal Suprem Apostòlic que s'hi estableix. Correspon a preparar i elaborar els tràmits previstos per les normes canòniques perquè la Congregació, en les seves diferents instàncies (Prefecte, Secretari, Promotor de Justícia, Congrés, Sessió Ordinària, Col·legi per a l'examen de recursos de *delicta graviora*), pot promoure una administració justa de justícia.

Amb aquesta finalitat, la Secció promou les iniciatives formatives adequades que la Congregació ofereix als Ordinaris i advocats, per afavorir la correcta comprensió i aplicació de les normes canòniques relatives al seu àmbit de competència.

4. La Congregació per a la Doctrina de la Fe disposa d'un arxiu actual de custòdia i consulta de documents, que gestiona també els arxius històrics de les antigues Congregacions del Sant Ofici i de l'Índex.

El que s'ha resolt amb aquesta Carta Apostòlica en forma de Motu Proprio, ordeno que tingui una vigència ferma i estable, malgrat tot el contrari encara que mereixi una menció especial, i que es promulgui mitjançant la publicació a *L'Osservatore Romano*, entrant en vigor el 14 de febrer de 2022, i després publicat en el comentari oficial de l'Acta Apostolicae Sedis.

Donada a Roma, a Sant Pere, l'11 de febrer de l'any 2022, Memòria de la Santíssima Mare de Déu de Lourdes, novena del meu pontificat.

FRANCESC

CARTA APOSTÓLICA

EN FORMA DE «MOTU PROPRIO» DEL SUMO PONTÍFICE FRANCISCO

«COMPETENTIAS QUASDAM DECERNERE»

CON LA QUE SE MODIFICAN ALGUNAS NORMAS DEL CÓDIGO DE DERECHO CANÓNICO Y DEL CÓDIGO DE CÁNONES DE LAS IGLESIAS ORIENTALES

Asignar algunas competencias, sobre disposiciones del código destinadas a garantizar la unidad de la disciplina de la Iglesia universal, a la potestad ejecutiva de las Iglesias y de las instituciones eclesiales locales, corresponde a la dinámica eclesial de la comunión y valoriza la proximidad. Una saludable descentralización no puede sino favorecer esta dinámica, sin menoscabo de la dimensión jerárquica.

Por lo tanto, teniendo presente la cultura eclesial y la mentalidad jurídica propia de cada Código, consideré conveniente introducir algunos cambios a la normativa hasta ahora vigente sobre algunas materias específicas, atribuyendo las respectivas competencias. Se entiende favorecer, sobre todo, el sentido de la colegialidad y la responsabilidad pastoral de los obispos, diocesanos/eparquiales, o reunidos en Conferencias episcopales o según las Estructuras jerárquicas orientales, así como de los Superiores mayores, y además secundar los principios de racionalidad, eficacia y eficiencia.

La universalidad compartida y plural de la Iglesia, que abarca las diferencias sin homogeneizarlas, se refleja aún más en estos cambios normativos, con la garantía, en lo que se refiere a la unidad, del ministerio del Obispo de Roma. Al mismo tiempo se amina a una acción pastoral de gobierno de la autoridad local más eficaz y rápida, facilitada también por su cercanía a las personas y a las situaciones que lo requieran.

Por ello, he considerado oportuno establecer lo siguiente:

Art. 1

El c. 237 §2 CIC que trata sobre la erección de un seminario interdiocesano y sus propios estatutos sustituye el término aprobación con el término confirmación, quedando formulado así:

§ 2. No se debe erigir un seminario interdiocesano sin que la Conferencia Episcopal, cuando se trate de un seminario para todo su territorio, o, en caso contrario, los Obispos interesados hayan obtenido antes la confirmación de la Sede Apostólica, tanto de la erección del mismo seminario como de sus estatutos.

Art. 2

El c. 242 §1 CIC que trata sobre el Plan de formación sacerdotal establecida por la Conferencia Episcopal sustituye el término aprobada con el término confirmada, quedando formulado así:

§ 1. En cada nación ha de haber un Plan de formación sacerdotal, que establecerá la Conferencia Episcopal, teniendo en cuenta las normas dadas por la autoridad suprema de la Iglesia, y que ha de ser confirmada por la Santa Sede; y debe adaptarse a las nuevas circunstancias, igualmente con la confirmación de la Santa Sede; en este Plan se establecerán los principios y normas generales, acomodados a las necesidades pastorales de cada región o provincia.

Art. 3

El texto del c. 265 CIC que trata sobre el instituto de la incardinación agrega a las estructuras aptas a incardinar clérigos también aquellas Asociaciones públicas clericales que hayan obtenido de la Sede Apostólica tal facultad, armonizándose de este modo con el c. 357 § 1 CCEO, quedando formulado así:

Es necesario que todo clérigo esté incardinado en una Iglesia particular o en una prelatura personal, o en un instituto de vida consagrada o en una sociedad que goce de esta facultad, o también en una asociación pública clerical que haya obtenido de la Sede Apostólica tal facultad, de modo que de ninguna manera se admitan los clérigos acéfalos o vagos.

Art. 4

El c. 604 CIC que trata sobre el orden de las vírgenes y su derecho a asociarse incluye un nuevo párrafo formulado así:

§ 3. La admisión y erección de tales asociaciones a nivel diocesano es competencia del Obispo diocesano, en el ámbito de su territorio; a nivel

nacional es competencia de la Conferencia Episcopal, en el ámbito del propio territorio.

Art. 5

El c. 686 § 1 CIC y el c. 489 § 2 CCEO que trata sobre la concesión, por causa grave, del indulto de excomunión a un profeso de votos perpetuos, ampliando el límite del período de tiempo a cinco años, más allá del cual la competencia se reserva a la Sede Apostólica o al Obispo diocesano, quedando formulado así:

CIC – 686 § 1: El Superior general, con el consentimiento de su consejo, puede conceder por causa grave el indulto de excomunión a un profeso de votos perpetuos, pero no por más de un quinquenio, y habiendo obtenido previamente, si se trata de un clérigo, el consentimiento del Ordinario del lugar en el que debe residir. Prorrogar ese indulto o concederlo por más de un quinquenio se reserva a la Santa Sede o, cuando se trata de un instituto de derecho diocesano, al Obispo diocesano.

CCEO - C. 489 § 2: El Obispo eparquial puede conceder este indulto sólo por un quinquenio.

Art. 6

El c. 688 § 2 CIC y los cc. 496 § 1-2 y 546 § 2 CCEO, inherente al profeso temporal que, con causa grave, pide abandonar el instituto, asignan la competencia del relativo indulto al Superior general, con el consentimiento de su consejo, ya sea que se trate, en el código latino, de un instituto de derecho pontificio o de un instituto de derecho diocesano; o en el código oriental, ya sea que se trate de un monasterio sui iuris, o de una orden, o de una congregación.

Por lo tanto, el § 2 del c. 496 CCEO queda abrogado y los otros cánones formulados así:

CIC – C. 688 § 2: Quien, durante la profesión temporal, pide, con causa grave, abandonar el instituto, puede conseguir del Superior general, con el consentimiento de su consejo, el indulto para marcharse; para un monasterio *sui iuris*, de los que trata el c. 615, ese indulto, para ser válido, ha de ser confirmado por el Obispo de la casa a la que el miembro está asignado.

CCEO – C. 496: Quien durante la profesión temporal quiere, con grave causa, salir del monasterio y volver a la vida secular, presente su petición al Superior del monasterio autónomo, al cual compete, con el consentimiento de su consejo, conceder el indulto, a no ser que el derecho particular, para los monasterios situados dentro de los límites del territorio de la Iglesia patriarcal, lo reserve al Patriarca.

CCEO – C. 546 § 2: Quien, durante los votos temporales, pide, con causa grave, abandonar la orden o la congregación, puede conseguir del Superior general, con el consentimiento de su consejo, el indulto para salir definitivamente de la orden o congregación y de volver a la vida secular, con los efectos de que trata el c. 493.

Art. 7

Los cc. 699 § 2, 700 CIC y los cc. 499, 501 §2, 552 § 1 CCEO son modificados, por lo que el decreto de expulsión del instituto, con causa grave, de un profeso temporal o perpetuo tiene efecto desde el momento en el que el decreto del Superior general, con el consentimiento de su consejo, es notificado al interesado, quedando siempre firme el derecho de que goza el religioso de recurrir. Por lo tanto, los textos de los respectivos cánones se modifican y quedan formulados así:

CIC – C. 699 § 2: En los monasterios autónomos de los que trata el c. 615, corresponde decidir sobre la expulsión al Superior mayor, con el consentimiento de su consejo.

CIC – C. 700: El decreto de expulsión contra un profeso tiene vigor desde el momento en que se le notifica al interesado. Sin embargo, para que sea válido el decreto, debe indicar el derecho de que goza el expulsado de recurrir, dentro de los diez días siguientes de haber recibido la notificación, a la autoridad competente. El recurso tiene efecto suspensivo.

CCEO – C. 499: Durante la profesión temporal, el miembro puede ser expulsado por el Superior del monasterio autónomo con el consentimiento de su consejo, según el c. 552 §§ 2 y 3, pero para que la expulsión sea válida debe ser confirmada por el Patriarca, si el derecho particular así lo establece para los monasterios situados dentro de los límites del territorio de la Iglesia patriarcal.

CCEO – C. 501 § 2: Contra el decreto de expulsión, el miembro puede, dentro de quince días con efecto suspensivo, o interponer un recurso o pedir que la causa sea tratada judicialmente.

CCEO – C. 552 § 1: Un miembro de votos temporales puede ser expulsado por el Superior general con el consentimiento de su consejo.

Art. 8

El c. 775 § 2 CIC sobre la publicación de catecismos para el propio territorio por parte de la Conferencia Episcopal sustituye el término aprobación con el término confirmación, quedando formulado así:

§ 2. Compete a la Conferencia Episcopal, si se considera útil, procurar la edición de catecismos para su territorio, previa confirmación de la Sede Apostólica.

Art. 9

El c. 1308 CIC y el c. 1052 CCEO que tratan sobre la reducción de las cargas de Misas modifican la competencia, quedando formulados así:

CIC – 1308 § 1: La reducción de las cargas de Misas, que sólo se hará por causa justa y necesaria, se reserva al Obispo diocesano o al Superior general de un instituto de vida consagrada o de una sociedad de vida apostólica clericales.

§ 2. Compete al Obispo diocesano la facultad de reducir el número de Misas que han de celebrarse en virtud de legados válidos por sí mismos, cuando han disminuido las rentas y mientras persista esta causa, habida cuenta del estipendio legítimamente vigente en la diócesis, siempre que no haya alguien que esté obligado y a quien se le pueda exigir con eficacia que aumente la limosna.

§3. Compete al mismo Obispo la facultad de reducir las cargas o legados de Misas que pesan sobre instituciones eclesíásticas, si las rentas hubieran llegado a ser insuficientes para alcanzar convenientemente el fin propio de dicha institución.

§4. Goza de las mismas facultades expresadas en los §§ 2 y 3 el Superior general de un instituto de vida consagrada o de una sociedad de vida apostólica clericales.

CCEO – C. 1052 § 1: La reducción de las cargas de celebrar la divina Liturgia se reserva al Obispo eparquial y al Superior general de los institutos religiosos o de sociedades de vida común a manera de los religiosos clericales.

§ 2. Compete al Obispo eparquial la potestad de reducir el número de las celebraciones de la divina Liturgia cuando han disminuido las rentas y mientras persista esta causa, habiendo cuenta de las oblaciones legítimamente vigentes en la eparquía, siempre que no haya alguien que esté obligado y a quien se le pueda pedir con eficacia que aumente la limosna.

§ 3. También compete al Obispo eparquial la potestad de reducir las cargas de celebrar la divina Liturgia que pesan sobre las instituciones eclesíásticas, si las rentas que pudieron obtenerse de las mismas en el momento de la aceptación de las cargas hubieran llegado a ser insuficientes para dichas cargas.

§ 4. Tienen las mismas potestades expresadas en los §§ 2 y 3 los Superiores generales de institutos religiosos o de sociedades de vida común a manera de religiosos clericales.

§ 5. El Obispo eparquial sólo puede delegar las potestades expresadas en los §§ 2 y 3 al Obispo coadjutor, al Obispo auxiliar, al protosincelo o a los sincelos, excluida toda subdelegación.

Art. 10

El c. 1310 CIC y el c. 1054 CCEO que tratan sobre las cargas anexas a las causas pías o a las pías fundaciones modifican quienes son competentes y quedan formulados así:

CIC – C. 1310 § 1: El Ordinario podrá reducir, moderar o conmutar la voluntad de los fieles sobre causas pías, sólo por causa justa y necesaria, después de oír a los interesados, y a su propio consejo de asuntos económicos y respetando de la mejor manera posible la voluntad del fundador.

§ 2. En los demás casos, hay que recurrir a la Sede Apostólica.

CCEO – C. 1054 § 1: El Jerarca podrá reducir, moderar o conmutar la voluntad de los fieles que donan o dejan sus bienes para causas pías, sólo por causa justa y necesaria, después de consultar a los interesados y al consejo competente, y respetando de la mejor manera posible la voluntad del fundador.

§ 2. En los demás casos, se debe llevar el asunto a la Sede Apostólica o al Patriarca, que actuará con el consentimiento del Sínodo permanente.

Todo lo que he dispuesto por medio de esta Carta Apostólica en forma de Motu Proprio, ordeno que sea observado en todas sus partes, no obstante cualquier cosa en contrario, aunque sea digna de especial mención, y establezco que se promulgue mediante su publicación en el diario *L'Observatore Romano*, entrando en vigor el 15 de febrero de 2022, y que posteriormente se publique en el Comentario oficial de la Santa Sede, *Acta Apostolicae Sedis*.

Dado en Roma, en San Pedro, el 11 de febrero de 2022, Memoria de la Beata Virgen de Lourdes, IX del Pontificado.

Francisco

DISCURS DEL SANT PARE FRANCESC AL SIMPOSI “PER UNA TEOLOGIA FONAMENTAL DEL SACERDOCI”

Aula Pau VI

Dijous, 17 de febrer de 2022

Benvolguts germans, bon dia,

Agraeixo l'oportunitat de poder compartir amb vosaltres aquesta reflexió que neix del que el Senyor m'ha anat mostrant al llarg d'aquests més de 50 anys de sacerdocí. No vull excloure d'aquest record agraït aquells preveres que, amb la seva vida i testimoni, des de la meva infantesa em van mostrar el que configura el rostre del Bon Pastor. He meditat sobre què compartir de la vida del prevere avui i he arribat a la conclusió que la millor paraula neix del testimoni que vaig rebre de tants preveres al llarg dels anys. El que ofereixo és fruit de l'exercici de pensar en ells, discernir i contemplar quines eren les notes que els distingien i els donaven una força, una joia i una esperança singular en la seva missió pastoral.

Alhora, haig de dir el mateix, d'aquells germans preveres que vaig haver d'acompanyar perquè havien perdut el foc del primer amor i el seu ministeri s'havia tornat estèril, rutinari i gairebé sense sentit. El prevere durant la seva vida passa per diversos estats i moments; personalment he passat per diversos estats i moments i «rumiant» les mocions de l'esperit he constatat que en algunes situacions, fins i tot en moments de proves, dificultats i desolació, quan vivia i compartia la vida d'una determinada manera la pau es mantenia. Soc conscient que es podria parlar i teoritzar molt sobre el sacerdocí, avui us vull compartir aquesta «petita collita» perquè el prevere d'avui, sigui quin sigui el moment que estigui vivint, pugui viure la pau i la fecunditat que l'Esperit vol regalar. No sé si aquestes reflexions són el «cant del cigne» de la meva vida sacerdotal, però sí que puc assegurar que venen de la meva experiència. No és cap teoria, aquí parlo del que he viscut.

El temps que vivim és un temps que ens demana no només detectar el canvi, sinó acollir-lo amb la consciència que ens trobem davant d'un canvi d'època, això ho he repetit ja diverses vegades. Si teníem dubtes sobre això, el Covid ho ha fet més que evident ja que la seva irrupció és molt més que una qüestió sanitària, molt més que un refredat.

El canvi sempre ens presenta diferents maneres d'afrontar-lo; el problema és que moltes accions i actituds poden ser útils i bones, però no totes tenen gust d'Evangelí. El centre de la qüestió està en això, en discernir si el canvi i les accions tenen o no tenen gust d'Evangelí. Per exemple, cercar formes codificades, ancorades en el passat i que ens «garanteixen» una forma de protecció contra els riscos, «refugiant-nos» en un món o en una societat que ja no existeix (si és que alguna vegada ha existit), com si aquest determinat ordre fos capaç de posar fi als conflictes que la història ens presenta. És la crisi d'anar cap enrere, per a refugiar-nos.

Una altra actitud pot ser la d'un optimisme exacerbat –«tot anirà bé»–; anar massa lluny sense discerniment i sense les decisions necessàries. Aquest optimisme acaba per ignorar els ferits d'aquesta transformació i no aconsegueix assumir les tensions, la complexitat i les ambigüïtats pròpies del temps present i «consagra» l'última novetat com allò veritablement real, menyspreant així la saviesa dels anys. (Són dos tipus de fugides, són les actituds del mercenari que veu venir el llop i fuig: fuig cap al passat o fuig cap al futur). Cap d'aquestes actituds porta a solucions madures. En allò concret de l'avui, és allà on ens hem d'aturar, en allò concret de l'avui.

En canvi, m'agrada aquesta actitud que neix de fer-se càrrec amb confiança de la realitat ancorada en la sàvia Tradició viva i vivent de l'Església, que es pot permetre remar mar endins *sense por*. Sento que en aquest moment històric, Jesús ens convida, un cop més, a «remar mar endins» (cf. Lc 5, 4) amb la confiança que Ell és el Senyor de la història i que, guiats per Ell, podrem discernir l'horitzó cap on anar. La nostra salvació no és una salvació asèptica, salvació de laboratori, no, o d'espiritualismes desencarnats –la temptació del gnosticisme, continua present, és moderna, és actual–; *discernir la voluntat de Déu* és aprendre a interpretar la realitat amb els ulls del Senyor, sense necessitat d'evadir-nos d'allò que succeeix a la nostra gent allà on es troba i sense l'ansietat que porta a voler trobar una sortida ràpida i tranquil·litzadora de la mà de la ideologia de torn o una resposta prefabricada, ambdues incapaces d'assumir els moments més difícils i fins i tot més foscos de la nostra història. Aquests dos camins ens portarien a negar «la nostra història d'Església, que és gloriosa per ser història de sacrificis, d'esperança, de lluita quotidiana, de vida esfilagarsada en el servei, de constància en el treball que cansa» (Exort. ap. *Evangelii gaudium*, 96).

En aquest context, la vida sacerdotal també es veu afectada per aquest desafiament, i un símptoma d'això és la crisi vocacional que en diversos

llocs afligeix les nostres comunitats. Tanmateix, és cert que això s'ha degut freqüentment a l'absència a les comunitats d'un fervor apostòlic contagiós, per la qual cosa no inspiren entusiasme ni atracció: per exemple les comunitats funcionals, ben organitzades, però mancades d'entusiasme, on tot és al seu lloc, però hi falta el foc de l'esperit. On hi ha vida, fervor, desig de portar Crist als altres, sorgeixen vocacions genuïnes. Fins i tot en parròquies on els preveres no estan molt compromesos ni joiosos, és la vida fraterna i fervorosa de la comunitat la que suscita el desig de consagrar-se completament a Déu i a l'evangelització, sobretot si aquesta comunitat activa prega insistentment per les vocacions i té el valor de proposar als seus joves un camí d'especial consagració. Quan caiem en el funcionalisme, en l'organització pastoral –i només en això– aquí no hi ha en absolut cap atracció vocacional; en canvi, quan trobem un prevere o una comunitat amb fervor cristià, baptismal, aleshores allí hi ha atracció de noves vocacions.

La vida d'un prevere és abans que res la història de salvació d'un batejat. El cardenal Ouellet ha fet la distinció entre sacerdocí ministerial i baptismal. Nosaltres a vegades oblidem el Baptisme, i el sacerdocí es converteix en una funció, cau en el funcionalisme, i això és perillós. No hem d'oblidar mai que tota vocació específica, inclosa la de l'Orde sagrat, és compliment del Baptisme. Constitueix sempre una gran temptació viure *un sacerdocí sense el Baptisme*, –i hi ha preveres «sense Baptisme»–, és a dir, sense recordar-nos que la nostra primera crida és a la santedat. Ser sants significa conformar-se a Jesús i deixar que la nostra vida bategui amb els seus mateixos sentiments (cf. Fl 2, 15). Només quan cerquem estimar com Jesús va estimar, fem també visible Déu i realitzem així la nostra vocació a la santedat. Amb molta raó sant Joan Pau II ens recordava que «el prevere, com l'Església, ha de créixer en la consciència de la seva permanent necessitat de ser evangelitzat» (Ex. ap. post sinodal, *Pastores dabo vobis*, 25 de març de 1992, 26). I ves tu a dir-li a algun bisbe, algun prevere que necessiten ser evangelitzats; no ho entenen. I això passa, aquest és el drama d'avui.

Tota vocació específica s'ha de sotmetre a aquest tipus de discerniment. La nostra vocació és en primer lloc una resposta a Aquell que ens va estimar primer (cf. 1 Jn 4,19). I aquesta és la font d'esperança ja que, fins i tot enmig de la crisi, el Senyor no deixa d'estimar i, per tant, de cridar. I, d'això, cadascú de nosaltres n'és testimoni: un dia el Senyor ens va trobar allà on érem i com estàvem, en ambients contradictoris o amb situacions familiars complexes. A mi m'agrada rellegir Ezequiel 16 i a vegades m'hi sento identificat, perquè també a mi Déu em va trobar aquí, em va trobar així i, tanmateix, em va fer anar endavant. I haver-nos trobat així no el va

aturar per a voler escriure, per mitjà de cadascú de nosaltres, la història de salvació. Des del començament va ser així, pensem en Pere i en Pau, en Mateu, per anomenar-ne alguns. La seva elecció no neix d'una opció ideal sinó d'un compromís concret amb cada un d'ells. Cada un, mirant la seva pròpia humanitat, la seva pròpia història, el seu propi caràcter, no s'ha de preguntar si una opció vocacional és convenient o no, sinó si en consciència aquesta vocació obre en ell aquest potencial d'amor que hem rebut en el dia del nostre Baptisme.

Durant aquests períodes de canvi són moltes les preguntes que cal afrontar i també les temptacions que vindran. Per això, en la meua intervenció, voldria referir-me simplement en el que em sembla decisiu per a la vida d'un prevere avui, tenint en compte el que diu Pau: «Sobre ell –és a dir en Crist– tota la construcció es va alçant harmoniosament fins a ser un temple sant gràcies al Senyor» (Ef 2,21). Créixer ben ordenat vol dir créixer en harmonia, i fer créixer en harmonia només pot fer-ho l'Esperit Sant, com sant Basili ho definia tan bellament: *“Ipse harmonia est”*, número 38 del Tractat [“Sobre l'Esperit Sant”]. Penso que cada construcció, per a mantenir-se dreta, necessita uns fonaments sòlids; per això vull compartir les actituds que donen solidesa a la persona del prevere, desitjo compartir-les –vosaltres ja ho heu sentit, però ho repeteixo un cop més–, les quatre columnes constitutives de la nostra vida sacerdotal i que anomenarem les “quatre proximitats”, perquè segueixen l'estil de Déu, que fonamentalment és un estil de proximitat. Ell mateix dona al poble aquesta definició de si mateix: “I realment, quina nació, per gran que sigui, té els seus déus tan a prop d'ella com el Senyor, el nostre Déu, és a prop nostre sempre que l'invoquem?” (cf. Dt 4,7). L'estil de Déu és proper, és una proximitat especial, compassiva i tendra. Les tres paraules que defineixen la vida d'un prevere, i també la d'un cristià, perquè estan preses precisament de l'estil de Déu, són proximitat, compassió i tendresa.

Ja en el passat he fet referència d'això, però avui voldria aturar-m'hi de forma més extensa ja que el prevere més que receptes o teories necessita eines concretes amb les que confrontar el seu ministeri, la seva missió i la seva quotidianitat. Sant Pau exhortava Timoteu a mantenir viu el do de Déu que va rebre per la imposició de les seves mans, que no és un esperit de temor, sinó de fortalesa, d'amor i de sobrietat (cf. 2Tm 1, 6-7). Crec que aquestes quatre columnes, aquestes quatre “proximitats” de les quals parlaré ara poden ajudar de manera pràctica, concreta i esperançadora a revifar el do i la fecunditat que un dia se'ns va prometre, a mantenir viu aquest do.

Abans que res, la proximitat a Déu. Quatre proximitats, de les quals la primera és la proximitat a Déu.

Proximitat a Déu

És a dir, proximitat al Senyor de les proximitats. «Jo soc el cep veritable i vosaltres les sarments –a això és al que es refereix Joan quan al seu Evangeli parla d’“estar”–. El qui està en mi i jo en ell, dona molt de fruit, perquè sense mi no podeu fer res. Si algú no està en mi, és llençat fora i s’asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen. Si esteu en mi i les meves paraules resten en vosaltres, podreu demanar tot el que voldreu, i ho tindreu» (Jn15,5-7).

Un prevere és convidat abans que res a conrear aquesta proximitat, aquesta intimitat amb Déu, i d’aquesta relació podrà obtenir totes les forces necessàries per al seu ministeri. La relació amb Déu és, per dir-ho així, l’empelt que ens manté dins d’un vincle de fecunditat. Sense una relació significativa amb el Senyor el nostre ministeri està destinat a ser estèril. La proximitat amb Jesús, el contacte amb la seva Paraula, ens permet confrontar la nostra vida amb la seva i aprendre a no escandalitzar-nos de res del que ens passi, a defensar-nos dels “escàndols”. Igual que el Mestre es passarà per moments d’alegria i de festes de nocces, de miracles i de guaricions, de multiplicació dels pans i de descans. Hi haurà moments en què es podrà ser lloat, però també arribaran les hores d’ingratitude, de rebuig, de dubte i de solitud fins a haver de dir: «Déu meu, Déu meu!, ¿per què m’heu abandonat?» (Mt 27,46).

La proximitat amb Jesús ens convida a no témer cap d’aquestes hores no perquè siguem forts, sinó perquè el mirem a Ell, ens aferrem a ell i li diem: «Senyor, no em deixeu caure en la temptació! Feu-me comprendre que estic vivint un moment important en la meua vida i que vós esteu amb mi per a provar la meua fe i el meu amor» (C. M. Martini, *La força de la debilitat. Reflexions sobre Job*, Sal terrae 2014, 84). Aquesta proximitat amb Déu a vegades té un estil de lluita, lluitar amb el Senyor principalment en aquests moments on la seva absència es fa més notòria en la vida sacerdotal o en la vida de les persones encomanades a ells. Lluitar i cercar la seva benedicció fins a trenc d’alba (cf. Gn 32, 25-27), que serà font de vida per a molts. A vegades és una lluita. Em deia un prevere que treballa aquí a la cúria –que té una feina difícil, la de posar ordre en un lloc, jove–, em deia que tornava cansat, molt cansat, però que descansava abans d’anar al lliit davant la Mare de Déu amb el rosari a la mà. Necessitava aquesta

proximitat, un curial, un empleat del Vaticà. Es critica molt la gent de la cúria, és cert a vegades, però també puc dir i donar testimoni que aquí, dins de la cúria, hi ha sants; i és cert.

Moltes crisis sacerdotals tenen precisament origen en una escassa vida de pregària, en una falta d'intimitat amb el Senyor, en una reducció de la vida espiritual a mera pràctica religiosa. Això també voldria distingir-ho en la formació, una cosa és la vida espiritual i una altra cosa és la pràctica religiosa. “Com va la teva vida espiritual?” –“Bé, bé. Faig la meditació al matí, prego el rosari, prego la “sogra” –la sogra és el breviari– prego el breviari i tota la resta”. No, això és pràctica religiosa. Però ¿com va la teva vida espiritual? Recordo moments importants en la meua vida on aquesta proximitat amb el Senyor va ser crucial per a sostenir-me, per a sostenir-me en els moments foscos. Sense la intimitat de la pregària, de la vida espiritual, de la proximitat concreta amb Déu a través de l'escolta de la Paraula, de la celebració de l'Eucaristia, del silenci de l'adoració, de la consagració a la Mare de Déu, de l'acompanyament sapient d'un guia, del sagrament de la Reconciliació, sense aquestes “proximitats” concretes, en definitiva, un prevere és, per dir-ho d'alguna manera, només un obrer cansat que no gaudeix dels beneficis dels amics del Senyor. A mi m'agradava, a l'altra diòcesi, preguntar als preveres, “A veure diga'm –m'explicaven sobre els seus treballs– diga'm, ¿com te'n vas a dormir?”. I no ho entenien. “Sí, sí, a la nit, ¿com te'n vas a dormir?” –“Arribo cansat, menjo alguna cosa i me'n vaig al llit, i davant del llit la televisió”– “Ah, bravo! I no visites el Senyor, almenys per dir-li bona nit?”. Aquest és el problema. La falta de proximitat. Era normal el cansament del treball i anar a descansar i veure la televisió –coses lícites– però sense el Senyor, sense aquesta proximitat. Havia resat el rosari, havia resat el breviari, però sense intimitat amb el Senyor. No sentia la necessitat de dir al Senyor, “Hola, fins demà, moltes gràcies!”. Són petits gestos que revelen l'actitud d'una ànima sacerdotal.

Molt sovint, per exemple, a la vida sacerdotal es viu la pregària només com un deure, oblidant que l'amistat i l'amor no poden imposar-se com una regla externa, sinó només com una elecció fonamental del nostre cor. Un prevere que prega no és més que un cristià que ha comprès en profunditat el do que ha rebut en el Baptisme. Un prevere que prega és un fill que recorda contínuament que és fill i que té un Pare que l'estima. Un prevere que prega és un fill que es fa “proper” al Senyor.

Però tot això és difícil si no estem acostumats a tenir espais de silenci en el nostre dia a dia. Si no se sap substituir el verb “fer” de Marta per aprendre l’“estar” de Maria. És difícil acceptar deixar l'activisme que és esgotador,

–tantes vegades l’activisme pot ser una fuga– perquè quan un deixa d’estar ocupat, la pau no arriba immediatament al cor, sinó la desolació; i per a no entrar en desolació, estem disposats a no parar mai. El treball és a vegades una distracció per a no entrar en desolació. Però la desolació és una mica també el punt de trobada amb Déu. És precisament l’acceptació de la desolació que ve del silenci, del dejuni d’activisme i de paraules, del valor d’examinar-nos amb sinceritat, exactament allà, on tot adquireix una llum i una pau que no es recolzen en les nostres forces i capacitats. És aprendre a deixar que el Senyor continuï realitzant la seva obra en cadascú i podi tot allò que és infecund, estèril i que distorsiona la crida. Perseverar en la pregària no només significa mantenir-se fidels a una pràctica, sinó no escapar quan precisament la pregària ens porta al desert. El camí del desert és el camí que condueix a la intimitat amb Déu, sempre que no fugim, que no trobem maneres per a evadir aquesta trobada. Al desert “li parlaré al cor”, diu el Senyor al seu poble per boca del profeta Osees (cf. 2,16). Això és quelcom que el prevere s’ha de preguntar, si és capaç de deixar-se dur al desert. Els guies espirituals, els que acompanyen als preveres, han de comprendre, ajudar-los i fer-los aquesta pregunta ¿ets capaç de deixar-te conduir al desert? O te’n vas directament a l’oasi de la televisió o a alguna altra cosa?

La proximitat amb Déu permet al prevere prendre contacte amb el dolor que hi ha al nostre cor i que, si s’accepta, ens desarma fins a fer possible la trobada. La pregària que com a foc anima la vida del prevere és el crit d’un cor trencat i humiliat, que –ens diu la Paraula– el Senyor no menysprea (cf. Sl 50,19). «Als qui clamen al Senyor, ell els escolta i els allibera de tots els perills. El Senyor és a prop dels cors que sofreixen, salva els homes abatuts d’esperit» (Sl34, 18-19).

Un prevere ha de tenir un cor suficientment “eixamplat” per donar cabuda al dolor del poble que li ha estat confiat i, al mateix temps, com el sentinella, anunciar l’aurora de la Gràcia de Déu que es manifesta en aquest mateix dolor. Abraçar, acceptar i presentar la pròpia misèria en proximitat al Senyor serà la millor escola per a poder fer lloc gradualment a tota la misèria i el dolor que trobarà diàriament en el seu ministeri fins que ell mateix esdevingui com el cor de Crist. Això prepararà el prevere també per a d’altres proximitats: amb el Poble de Déu. En la proximitat amb Déu el prevere enforteix la proximitat amb el seu Poble i viceversa. En la proximitat amb el seu poble també viu la proximitat amb el seu Senyor. I aquesta proximitat a Déu –em crida l’atenció– és la primera tasca dels bisbes, perquè quan els Apòstols “inventen” els diaques, Pere explica la funció i diu així: “I nosaltres –els bisbes– continuarem dedicats a la pregària i al

servei de la Paraula” (cf. Ac 6,4). És a dir, que la primera tasca del bisbe és pregar i això ha de fer-ho també el prevere, pregar.

«Ell ha de créixer i jo he de minvar» (Jn3,30), deia Joan Baptista. La intimitat amb Déu fa possible tot això, perquè en la pregària s'experimenta ser grans als seus ulls, i ja no és un problema per als preveres propers al Senyor fer-se petits als ulls del món. I allà, en aquesta proximitat, ja no fa por conformar-se a Jesús crucificat, com se'ns demana al ritu de l'ordenació sacerdotal, que és molt bonic, però que oblidem de seguida.

Passem a considerar la segona proximitat, que serà més curta que la primera.

Proximitat al bisbe

Aquesta segona proximitat durant molt de temps només es llegia de forma unilateral. Com a Església massa sovint, i fins i tot avui, hem donat a l'obediència una interpretació llunyana al sentir de l'Evangelí. L'obediència no és un atribut disciplinar sinó la característica més forta dels vincles que ens uneixen en comunió. Obeir, en aquest cas al bisbe, significa aprendre a escoltar i recordar que ningú pot pretendre ser el posseïdor de la voluntat de Déu, i que aquesta només es pot entendre a través del discerniment. L'obediència, per tant, és escoltar la voluntat de Déu, que es discerneix precisament en un vincle. Aquesta actitud d'escolta permet madurar la idea que cadascú no és el principi i fonament de la vida, sinó que necessàriament s'ha de confrontar amb altres. Aquesta lògica de les proximitats –en aquest cas amb el bisbe, però que també regeix per a les altres– possibilita trencar tota temptació de tancament, d'autojustificació i de dur una vida “de solters”, o de “solterons”. Quan els preveres es tanquen, acaben com a “solterons”, amb totes les manies dels “solterons”, i això no està bé. Aquesta proximitat convida, al contrari, a apel·lar a altres instàncies per a trobar el camí que condueix a la veritat i a la vida.

El bisbe no és un supervisor d'escola, no és un vigilant, sinó un pare, i hauria d'oferir aquesta proximitat. El bisbe ha de tractar de comportar-se així perquè altrament allunya els preveres, o només apropa els ambiciosos. El bisbe, sigui qui sigui, roman per a cada prevere i per a cada Església particular com un vincle que ajuda a discernir la voluntat de Déu. Però no hem d'oblidar que el bisbe mateix només pot ser instrument d'aquest discerniment si també ell es posa a l'escolta de la realitat dels seus preveres i del poble sant de Déu que li ha estat confiat. Vaig escriure a

l'Evangelii gaudium: «Més que mai necessitem homes i dones que, desde la seva experiència d'acompanyament, coneguim els processos on campeja la prudència, la capacitat de comprensió, l'art d'esperar, la docilitat a l'Esperit, per cuidar entre tots les ovelles que se'ns confien dels llops que intenten disgregar el ramat. Necessitem exercitar-nos en l'art d'escoltar, que és més que sentir. La primera cosa, en la comunicació amb l'altre, és la capacitat del cor que fa possible la proximitat, sense la qual no existeix un veritable trobament espiritual. L'escolta ens ajuda a trobar el gest i la paraula oportuna que ens desinstal·la de la tranquil·la condició d'espectadors. Només a partir d'aquesta escolta respectuosa i compassiva es poden trobar els camins d'un genuí creixement, desvetllar el desig de l'ideal cristià, les ànsies de respondre plenament a l'amor de Déu i l'anhel de desenvolupar el millor que Déu ha sembrat en la pròpia vida» (n. 171).

No és casualitat que el mal, per a destruir la fecunditat de l'acció de l'Església, cerqui socavar els vincles que ens constitueixen. Defensar els vincles del prevere amb l'Església particular, amb l'institut al qual es pertany i amb el seu propi bisbe fa que la vida sacerdotal sigui digna de crèdit. Defensar els vincles. L'obediència és l'opció fonamental per acollir a qui ha estat posat davant nosaltres com a signe concret d'aquest sacrament universal de salvació que és l'Església. Obediència que pot ser confrontació, escolta i, en alguns casos, tensió però que no es trenca. Això demana necessàriament que els preveres preguin pels bisbes i s'animin a expressar la seva opinió amb respecte, valor i sinceritat. Demana també dels bisbes, humilitat, capacitat d'escolta, d'autocrítica i de deixar-se ajudar. Si defensem aquest lligam avançarem amb seguretat en el nostre camí.

I crec que amb el que s'ha dit, pel que fa a la proximitat als bisbes, ja és suficient.

Proximitat entre els preveres

És la tercera proximitat. Proximitat a Déu, proximitat als bisbes i proximitat als preveres. És precisament a partir de la comunió amb el bisbe que s'obre la tercera proximitat, que és la de la fraternitat. Jesús es manifesta allà on hi ha germans disposats a estimar-se: «On n'hi ha dos o tres de reunits en el meu nom, jo soc allí enmig d'ells» (Mt18,20). També la fraternitat com l'obediència no pot ser una imposició moral externa a nosaltres. La fraternitat és escollir deliberadament ser sants amb els altres i no en solitud, sant juntament amb els altres. Un proverbi africà que vosaltres coneixeu bé diu: "Si vols anar de pressa has d'anar sol, mentre que si vols arribar

lluny has d'anar amb altres". A vegades sembla que l'Església és lenta –i és veritat–, però m'agrada pensar que és la lentitud de qui ha decidit caminar en fraternitat. També acompanyant als últims, però sempre en fraternitat.

Les característiques de la fraternitat són les del amor. Sant Pau, a la Primera Carta als Corintis (cap. 13), ens ha deixat un "mapa" clar de l'amor i, en cert sentit, ens ha indicat a què ha d'aspirar la fraternitat. En primer lloc, a aprendre *la paciència*, que és la capacitat de sentir-nos responsables dels altres, de carregar els seus pesos, de patir, en certa manera, amb ells. El contrari a la paciència és la indiferència, la distància que creem amb els altres per no sentir-nos involucrats en la seva vida. En molts preveres té lloc el drama de la solitud, de sentir-se sols. Es té la sensació de sentir-se no dignes de paciència i de consideració. Més encara, senten que de l'altre no poden esperar el bé, la *benignitat*, sinó només el judici. L'altre és incapaç d'alegrar-se del bé que se'ns presenta en la vida, i jo tampoc soc capaç d'alegrar-me quan veig el bé en la vida dels altres. Aquesta incapacitat d'alegrar-se del bé aliè és l'*enveja* –vull subratllar això– que tant turmenta els nostres ambients i que és una fatiga en la pedagogia de l'amor, no simplement un pecat que s'ha de confessar. El pecat és l'últim, és l'actitud la que és envejosa. L'enveja està molt present en les comunitats sacerdotals. I la Paraula de Déu ens diu que és una actitud destructiva, per l'enveja del diable va entrar el pecat al món (cf. Sv 2,24). És la porta, la porta per a la destrucció. I sobre això hem de parlar clar, als nostres presbiteris existeix l'enveja. No tots són envejosos, no, però la temptació de l'enveja està a l'abast de la mà. Anem amb compte. Perquè de l'enveja en ve la murmuració.

Per tal de sentir-nos part de la comunitat, del "ser dels nostres", no cal posar-nos màscares que mostren només una imatge triomfant de nosaltres. No tenim necessitat de *presumir*, ni de bon tros de *pavonejar-nos* o, pitjor encara, d'assumir actituds violentes, *faltant al respecte* a qui està al costat nostre, que són formes clericals de *bullying*. Perquè un prevere, si d'alguna cosa ha de presumir és de la misericòrdia del Senyor; perquè el prevere mateix coneix el seu pecat, la seva misèria i els seus límits, però va fer experiència que on abundà el pecat sobreabundà l'amor (cf. Rm5,20); i aquesta és la millor bona notícia. Un prevere que té present això no és envejós, no pot ser envejós.

L'amor fratern *no cerca el propi interès*, no deixa espai a l'*ira*, al ressentiment, com si el germà que és al meu costat m'hagués defraudat d'alguna manera. I quan trobo la misèria del'altre, estic disposat a *oblidar per sempre el mal rebut*, a no convertir-lo en l'únic criteri de judici, fins

al punt de *gaudir* potser de *la injustícia* quan es refereix precisament a qui m'ha fet patir. L'amor veritable es *complau en la veritat* i considera un pecat greu anar contra ella i contra la dignitat dels germans amb calúmnies, malediccions i murmuració. L'origen de tot és l'enveja. S'arriba a això, fins i tot a les calúmnies, per aconseguir un determinat lloc. I això és molt trist. Quan des d'aquí es demanen informacions per a fer bisbe a algú, moltes vegades rebem informacions infectades d'enveja. I aquesta és una malaltia dels nostres preveres. Molts de vosaltres sou formadors als seminaris, tingueu en compte això.

Però, en aquest sentit no es pot permetre que es cregui que l'amor fratern és una utopia, menys encara un "lloc comú" per a suscitar bells sentiments o paraules de circumstàncies o un discurs tranquil·litzador, no! Tots sabem com pot ser de difícil viure en comunitat o en el presbiteri –un sant deia, la vida comunitària és la meua penitència–, que difícil és compartir el dia a dia amb aquells que hem volgut reconèixer com a germans. L'amor fratern, si no volem endolcir-lo, acomodar-lo, disminuir-lo és "la gran profecia" que en aquesta societat del descart estem cridats a viure. M'agrada pensar l'amor fratern com una palestra de l'esperit on dia a dia ens confrontem amb nosaltres mateixos i tenim el termòmetre de la nostra vida espiritual. Avui la profecia de la fraternitat segueix viva i necessita anunciadors; necessita persones que conscients dels seus límits i de les dificultats que es presenten es deixin tocar, qüestionar imobilitzar per les paraules del Senyor: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35).

L'amor fratern per als preveres no queda tancat en un petit grup, sinó que es declina com a caritat pastoral (cf. Exhort. ap. Postsinodal *Pastores dabo vobis*, 23), que impulsa a viure'l concretament en la missió. Podem dir que estimem si aprenem a declinar aquesta caritat pastoral com la descriu san Pau. I només qui cerca estimar està fora de perill. Qui viu amb la síndrome de Caín, amb la convicció que no pot estimar perquè sent sempre no haver estat estimat, valoritzat, tingut en la justa consideració, al final viu sempre com un rodamón, sense sentir-se mai a casa, i per això mateix està més exposat al mal, a fer-se mal i fer mal als altres. Per això l'amor entre els preveres té la funció de custodiar, de custodiar-se mútuament.

M'atreveria a dir que allà on funciona la fraternitat sacerdotal, la proximitat entre preveres, hi ha llaços d'autèntica amistat, també és possible viure amb més serenitat l'elecció del celibat. El celibat és un do que l'Església llatina custodia, però és un do que per a ser viscut com a santificació requereix relacions sanes, vincles d'autèntica estima i de genuïna bondat

que troben la seva arrel en Crist. Sense amics i sense pregària el celibat pot convertir-se en un pes insuportable i en un contratestimoni de la bellesa mateixa del sacerdoti.

Ara passem a la quarta proximitat, l'última, la proximitat al Poble de Déu, al sant Poble fidel de Déu. Ens farà bé llegir la *Lumen gentium*, números 8 i 12.

Proximitat al poble

Moltes vegades he assenyalat com la relació amb el Poble Sant de Déu no és per a cadascú de nosaltres un deure sinó una gràcia. «L'amor a la gent és una força espiritual que facilita el trobament ple amb Déu» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 272). És per això que el lloc de tot prevere es troba enmig de la gent, en una relació de proximitat amb el poble.

He assenyalat a l'*Evangelii gaudium* que «per ser evangelitzadors d'ànima també fa falta desenvolupar el gust espiritual d'estar a prop de la vida de la gent, fins al punt de descobrir que això és font d'un goig superior. La missió és una passió per Jesús però, al mateix temps, una passió pel seu poble. Quan ens aturem davant de Jesús crucificat, reconeixem tot el seu amor que ens dignifica i ens sosté, però allà mateix, si no som cecs, comencem a percebre que aquesta mirada de Jesús s'amplia i s'adreça plena d'afecte i d'ardor vers tot el seu poble fidel. Així redescobrim que Ell ens vol prendre com a instruments per arribar cada vegada més a prop del seu poble estimat. Ens pren d'enmig del poble i ens envia al poble, de tal manera que la nostra identitat no s'entén sense aquesta pertinença» (n. 268). La identitat sacerdotal no es pot comprendre sense la pertinença al sant Poble fidel de Déu.

Estic convençut que, per a comprendre de nou la identitat del sacerdoti, avuiés important viure en estreta relació amb la vida real de la gent, amb ella, sense cap via d'escapament. «A vegades sentim la temptació de ser cristians mantenint una prudent distància de les llagues del Senyor. Però Jesús vol que toquem la misèria humana, que toquem la carn sofrent dels altres. Espera que renunciem a buscar aquestes cabanes personals o comunitàries que ens permeten de mantenir-nos a distància del nus de la tempesta humana, perquè acceptem de debò entrar en contacte amb l'existència concreta dels altres i coneguem la força de la seva tendresa. Quan ho fem, la vida sempre se'ns complica meravellosament i vivim la intensa experiència de ser poble, l'experiència de pertànyer a un poble» (*ibid*, 270). I el poble no és una categoria lògica, no, sinó que és una categoria mítica, per entendre'l cal apropar-s'hi com s'apropa algú a una categoria mítica.

Proximitat al Poble de Déu. Una proximitat que, enriquida amb les “altres proximitats”, les altres tres, convida –i en certa mesura ho exigeix– a desenvolupar l’estil del Senyor, que és estil de proximitat, de compassió i de tendresa perquè és capaç de caminar no com un jutge sinó com el Bon Samarità que reconeix les ferides del seu poble, el patiment viscut en silenci, l’abnegació i sacrificis de tants pares i mares per tirar endavant les seves famílies, i també les conseqüències de la violència, la corrupció i de la indiferència que al seu pas intenta silenciar toda esperança. Proximitat que permet ungir les ferides i proclamar un any de gràcia en el Senyor (cf. Is 61,2). És clau recordar que el Poble de Déu espera trobar “pastors” a l’estil de Jesús –i no tant “clergues d’estat”– recordem aquella època a França, en la que vivia el rector d’Ars, el rector, però hi havia també “*monsieur l’abbé*”, el “*reverend prevere*”, clergues d’Estat. També avui, el poble ens demana pastors del poble i no clergues d’Estat o “professionals d’allò sagrat”; pastors que sàpiguen de compassió, d’oportunitat; homes amb coratge capaços d’aturar-se davant el caigut i estendre la seva mà; homes contemplatius que en la proximitat amb el seu poble puguin anunciar en les nafres del món la força operant de la Resurrecció.

Una de les característiques crucials de la nostra societat de “xarxes” és que abunda el sentiment d’orfandat, aquest és un fenomen actual. Connectats a tot i a tots falta l’experiència de “pertinença” que és molt més que una connexió. Amb la “proximitat” del pastor es pot convocar la comunitat i ajudar a créixer el sentiment de pertinença; pertanyem al Sant Poble fidel de Déu que està cridat a ser signe de la irrupció del Regne de Déu en l’avui de la història. Si el pastor camina dispers, si el pastor s’allunya, les ovelles també es dispersaran i quedaran a l’abast de qualsevol llop.

Aquesta pertinença, alhora, proporcionarà l’“antídot” contra una deformació de la vocació que neix precisament d’oblidar-se que la vida sacerdotal es deu als altres –al Senyor i a les persones encomanades per ell. Aquest oblit està a les arrels del clericalisme –del que ha parlat el cardenal Ouellet– i les seves conseqüències. El clericalisme és una perversió, i també un dels seus signes, la rigidesa, és una altra perversió. El clericalisme és una perversió perquè es constitueix amb “llunyanies”. És curiós, no es constitueix sobre proximitats, tot al contrari. Quan penso en el clericalisme, penso també en la clericalització del laicat, aquesta promoció d’una petita elit que a l’entorn del rector acaba també per desnaturalitzar la seva missió fonamental (cf. *Gaudium et spes*, 44), la del laic. Hi ha molts laics clericalitzats, molts, “jo pertanyo a aquesta associació, som aquí a la parròquia, som...”. Els “escollits”, laics clericalitzats, és una forta temptació. Recordem que «la missió en el cor del poble no és una part de la meva vida, o un ornament que em puc

treure; no és un apèndix o un moment més de l'existència. És quelcom que jo no puc arrencar del meu ésser sacerdotal si no vull destruir-me. Jo soc *una missió* en aquesta terra, i per això soc en aquest món. Cal reconèixer-se a si mateix com a marcat a foc per aquesta missió d'il·luminar, beneir, vivificar, aixecar, curar, alliberar» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 273).

M'agradaria relacionar aquesta proximitat al Poble de Déu a la proximitat amb Déu, ja que la pregària del Pastor, es nodreix i encarna en el cor del Poble de Déu. Quan prega, el pastor porta les marques de les ferides i les alegries de la seva gent a la que presenta des del silenci al Senyor perquè les ungeixi amb el do de l'Esperit Sant. És l'esperança del pastor que confia i lluita perquè el Senyor els beneeixi.

Seguint l'ensenyament de sant Ignasi «perquè no el molt saber sacia i satisfà l'ànima sinó el sentir i gustar de les coses internament» (*Exercicis Espirituals*, Anotacions, 2), als bisbes i preveres els farà bé preguntar-se “com estan les meves proximitats”, com estic vivint aquestes quatre dimensions que configuren el meu ésser sacerdotal de manera transversal i que em permeten “gestionar” les tensions i “desequilibris” que diàriament tenim a les mans. Aquestes quatre proximitats són una bona escola per a “jugar a la pista gran” a la que el prevere és convocat sense pors, sense rigidesa, sense reduir ni empobrir la missió. Un cor sacerdotal en sap, de proximitats, perquè el primer que va voler ser proper va ser el Senyor. Que Ell visiti els seus preveres en la pregària, en el bisbe, en els germans preveres i en el seu poble. Que Ell alteri les rutines i incomodi una mica, desperti la inquietud –com en el temps del primer amor– posi en moviment totes les capacitats perquè la nostra gent tingui vida i en tingui a desdir (cf. Jn 10,10). Les proximitats del Senyor no són una càrrega més sinó que són un regal que Ell fa per a mantenir viva i fecunda la vocació. La proximitat a Déu, la proximitat al bisbe, la proximitat entre nosaltres preveres i la proximitat al sant Poble fidel de Déu.

Enfront de la temptació de tancar-nos en discursos i discussions interminables sobre la teologia del sacerdocí o sobre teories del que hauria de ser, el Senyor mira amb tendresa i compassió i ofereix als preveres les coordenades des d'on es pot discernir i mantenir viu l'ardor per la missió: *proximitat*, que és tendra i compassiva, proximitat a Déu, al bisbe, als germans preveres i al poble que li fou confiat. Proximitat amb l'estil de Déu que és proper, compassiu i tendre.

Gràcies a tots vosaltres per la proximitat i la paciència, moltes gràcies! Bona feina. Jo vaig ara a la biblioteca perquè tinc moltes trobades aquest matí. Pregueu per mi i jo pregaré per vosaltres. Bona feina!

Secretaría General del Sínodo de Obispos

Balance del trabajo sinodal en las diócesis

Proceso sinodal: un primer balance

El miércoles 26 de enero de 2022, el XV Consejo Ordinario del Sínodo de los Obispos se reunió de forma presencial y online. En el centro de los trabajos, una revisión de la marcha del proceso sinodal y una nota para los «informes» de las diócesis, las conferencias episcopales, los sínodos de las Iglesias orientales u otros organismos eclesiales.

Unos tres meses después de la apertura del proceso sinodal, el Consejo Ordinario expresó su gran satisfacción por el progreso del proceso a nivel local. Hasta el 98% de las conferencias episcopales y los sínodos de las Iglesias orientales de todo el mundo han designado a una persona o a todo un equipo para llevar a cabo el proceso sinodal. La evaluación del Consejo Ordinario se apoyó en los resultados que surgieron de los intercambios durante una quincena de encuentros en línea con los encargados sinodales de todo el mundo organizados por la Secretaría General del Sínodo de los Obispos en noviembre-diciembre de 2021.

El proceso sinodal a nivel global

«¡La Iglesia va de camino!» Muchas diócesis y otras realidades eclesiales han iniciado el proceso sinodal. Los laicos, organizados o no, y la vida consagrada en particular están mostrando un gran entusiasmo, que se está traduciendo en una miríada de iniciativas destinadas a promover la

consulta y el discernimiento eclesial. Así lo confirman los numerosos testimonios recibidos por la Secretaría General procedentes de todo el mundo y publicados periódicamente en la página web synodresources.org: además de ser un motivo de esperanza, son un signo de que el Espíritu Santo está actuando. Los que han vivido hasta ahora una experiencia sinodal hablan de una experiencia gozosa y hablan de una verdadera transformación en su pertenencia a la comunidad eclesial.

En general, está claro que el momento del lanzamiento, la forma de consulta y la participación del Pueblo de Dios varían de una región del mundo a otra. En particular, el proceso sinodal es acogido con alegría y entusiasmo en varios países de África, América Latina y Asia. Cuando un proceso sinodal diocesano o nacional ya estaba en marcha o a punto de iniciarse, se armonizaron las dos dinámicas sinodales. La ampliación de la fase de escucha del Pueblo de Dios fue especialmente apreciada.

Los documentos publicados por la Secretaría General tuvieron una buena acogida, y se hizo un esfuerzo encomiable para traducirlos localmente. En algunos países, la tarea se complica por las distancias y la multiplicidad de las lenguas locales.

La dimensión ecuménica está bastante bien integrada y sigue las indicaciones sugeridas en la carta conjunta del Cardenal Koch y del Cardenal Grech del 29 de octubre. También hay cierto entusiasmo y deseo por parte de otras confesiones cristianas de contribuir al camino emprendido por la Iglesia católica. En cuanto a la dimensión interreligiosa, ésta se impone naturalmente en los países donde los cristianos son minoría. También en este caso se espera una contribución importante.

Se ha hecho un esfuerzo coherente para promover la comunicación a través de diversos medios y plataformas online. En muchas diócesis y conferencias episcopales han surgido sitios web y páginas en las redes sociales para ofrecer e informar sobre el camino en sus propias realidades. Por su parte, la Secretaría General utiliza, además del sitio web institucional synod.va, otras herramientas como una newsletter semanal, un sitio web que recoge las experiencias y recursos producidos a nivel local (synodresources.org) y un sitio de oración por el sínodo (prayforthesynod.va) creado junto con la Red Mundial de Oración del Papa y la Unión Internacional de Superiores Generales.

Los desafíos

Si bien el proceso sinodal es percibido por muchos fieles como un momento crucial para la Iglesia, un proceso de aprendizaje, conversión y renovación de la vida eclesial, surgen también algunas dificultades. El miedo y la reticencia se dan entre algunos grupos de fieles y entre el clero. También se percibe cierta desconfianza entre los laicos, que dudan de que su contribución sea realmente tenida en cuenta.

La actual situación de pandemia también constituye un gran obstáculo, que limita en gran medida las reuniones presenciales. La consulta del Pueblo de Dios no puede reducirse a un simple cuestionario, ya que el verdadero reto de la sinodalidad es precisamente la escucha mutua y el discernimiento comunitario.

El proceso sinodal muestra también algunos retos recurrentes, como: 1) la necesidad de formación, especialmente en la escucha y el discernimiento para que el Sínodo sea auténticamente un proceso espiritual y no se reduzca a un debate parlamentario; 2) evitar la autorreferencialidad en las reuniones de grupo, porque la escucha de los demás, que se basa en la oración y la escucha de la Palabra de Dios, sólo puede conducir a la apertura a los demás con vistas al anuncio del Evangelio. Una iglesia sinodal es una iglesia misionera en la que cada bautizado se siente responsable de la misión de la Iglesia; 3) la necesidad de encontrar nuevas formas de mejorar la participación de los jóvenes; 4) la implicación de los que viven al margen de las instituciones eclesiales; y, por último, 5) la desorientación expresada por parte del clero.

Conclusión

En conclusión, puede decirse que la novedad del proceso sinodal suscita ciertamente mucha alegría y dinamismo, pero también una serie de incertidumbres que deben ser abordadas. Cada vez hay más conciencia de que la conversión sinodal a la que está llamado cada bautizado es un proceso largo que durará más tiempo que el proceso en sí. Desde muchos sectores se desea que el camino iniciado a nivel local continúe a lo largo del proceso sinodal y mucho más allá, para que la comunidad eclesial pueda hacer cada vez más tangible la sinodalidad como dimensión constitutiva de la Iglesia.

Nota para la elaboración de las síntesis

En respuesta a las numerosas peticiones recibidas por la Secretaría General, se está preparando una Nota para la elaboración de las «síntesis» por parte de las diócesis y conferencias episcopales. Se trata de una herramienta al servicio de las distintas realidades eclesiales que se comprometerán en los próximos meses a elaborar los resultados de su discernimiento eclesial. La Nota propone la idea de que la redacción de la síntesis es, en sí misma, un acto de discernimiento, es decir, el fruto de un proceso espiritual y de un trabajo en equipo.

Província
Eclesiàstica
de Barcelona

Província Eclesiàstica de Barcelona

Defunció de Mons. Antoni Vadell Ferrer, bisbe auxiliar de Barcelona

El bisbe auxiliar de Barcelona i vicari general Mons. Antoni Vadell i Ferrer va morir el dissabte, dia 12 de febrer, festa de santa Eulàlia, patrona de Barcelona, a l'edat de 49 anys.

Nascut a Lluçmajor el dia 17 de maig de 1972, va rebre l'orde del diaconat a la Capella del Seminari Nou de Mallorca l'any 1997; i va ser ordenat de prevere l'any 1998 a la parròquia del Beat Ramon Llull, a Son Cotoner, lloc on va exercir els primers anys del seu ministeri.

Entre 2009 i 2014 va ser vicari de les parròquies mallorquines de Sant Josep Obrer i de Corpus Christi. També va exercir com a rector de la Unitat Pastoral de la Mare de Déu de les parròquies de Santa Maria la Major, Sant Domingo i Crist Rei d'Inca, Sant Llorenç de Selva, la Immaculada Concepció de Caimari, Sant Joan Baptista de Manacor, Santa Tecla de Biniamar i la Nativitat de la Mare de Déu de la Lloseta.

El 9 de setembre de 2017 va rebre l'ordenació episcopal a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, després del seu nomenament com a bisbe auxiliar d'aquesta arxidiòcesi, de la qual també n'era el vicari general.

Llicenciat en Teologia, amb l'especialitat en Pastoral de la Joventut i Catequètica, per la Universitat Pontifícia Salesiana, va dedicar gran part de la seva tasca a l'àmbit de la pastoral catequètica i juvenil. Va ser rector del Seminari Menor de Mallorca entre 1999 i 2006 i coordinador pastoral del Col·legi diocesà de Sant Pere entre 2000 i 2006. També va ser professor del Centre d'Estudis Teològics i de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Mallorca, a més de professor convidat a l'Escola Universitària Alberta Giménez. Altres càrrecs que va ocupar en aquest àmbit van ser el de

delegat diocesà de Pastoral Vocacional de Mallorca, delegat diocesà de Pastoral Catequètica i Litúrgica, també de Mallorca, i vicari episcopal per a l'Evangelització de la mateixa diòcesi.

Mons. Vadell va ser, fins a l'actualitat, president del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i Balears. Per altra banda, va ser membre de la Subcomissió Episcopal de Catequesi, dins de la Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi de la Conferència Episcopal Espanyola. Des del mes de març de 2020, era membre de la Comissió Episcopal d'Evangelització, Catequesi i Catecumenat.

Les exèquies foren presidides per Cardenal J. J. Omella el dilluns 14 de febrer a la S. E. Catedral Basílica de Barcelona. Les seves restes foren traslladades a Mallorca, on el dimarts 15 de febrer Mons. Sebastià Taltavull, bisbe de Mallorca, celebrà un ofici i posteriorment, l'endemà dimecres rebé cristiana sepultura al seu poble de Lluçmajor.

DECRET.- 23 de desembre de 2019.

Amb data de 28 de març de 1978, i tot seguint la carta apostòlica de Sant Pau VI *Sacrum diaconatus ordinem* de 18 de juny de 1967, que desenvolupava la proposta del Concili Vaticà II de recuperar l'orde del diaconat de forma permanent (LG 29), Mons. Narcís Jubany i Arnau, aleshores Cardenal-Arquebisbe de Barcelona, constituí a l'Arxidiòcesi de Barcelona la **Comissió per a promoure el diaconat permanent i els ministeris laïcals no ordenats**. D'aleshores ençà, ha prestat un servei molt valuós en la seva funció.

Després que Sa Santedat el Papa Sant Joan Pau II, per la butlla *Ad totius dominici gregis* de 15 de juny de 2004, desmembrés l'Arxidiòcesi de Barcelona i creés la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i la Diòcesi de Terrassa, tot constituint la Província Eclesiàstica de Barcelona (PEB) amb la seva Arxidiòcesi com a Metropolitana, l'esmentada **Comissió** prosseguí el seu funcionament prestant el seu servei a les tres Esglésies locals.

Després d'analitzar la situació pastoral present i les necessitats de les nostres Esglésies, els tres Bisbes diocesans de la PEB hem arribat a l'acord de renovar l'estructura i el funcionament de la mateixa comissió, que passarà a anomenar-se **Comissió per a la formació dels candidats al diaconat permanent de la Província Eclesiàstica de Barcelona**, i que quedarà regulada segons els articles que segueixen, tot tenint en compte, alhora, les "Normas básicas para la formación de los diáconos permanentes en las diócesis españolas" aprovades per la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) en la seva Assemblea Plenària 102 (18-22 de novembre de 2013).

Article 1.

La **Comissió per al diaconat permanent de la Província Eclesiàstica de Barcelona** té per objectius: 1r) desvetllar vocacions al servei diaconal entre els homes catòlics que rebin de Déu aquesta crida, cuidar-se de proposar la seva preparació espiritual i teològica amb el corresponent pla de formació, i presentar els candidats al corresponent Bisbe diocesà perquè aquest pugui decidir sobre llur ordenació diaconal; 2n) com a col·laboradora del Bisbe diocesà, podrà participar en qualsevol missió pastoral que aquest li encomani relacionada amb el diaconat permanent a la diòcesi respectiva.

Article 2.

La seu de la Comissió s'estableix al carrer del Bisbe, 5, 08002 de Barcelona.

Article 3.

El govern de la Comissió correspon als bisbes de la PEB, els quals designaran de comú acord el seu president d'entre tots els bisbes de la Província, i també els membres que n'hagin de formar part en un nombre de dos per cada diòcesi, que hauran de ser clergues, i un coordinador, tots ells per un període de quatre anys.

Article 4.

La Comissió no gaudeix de personalitat jurídica independent, ja que el seu àmbit es restringeix a realitzar un servei pastoral dependent de la PEB, i de cada Bisbe diocesà en l'àmbit del seu interès propi.

Article 5.

Les decisions que hagi de prendre la Comissió s'ajustaran a les normes del Codi de Dret Canònic sobre votacions col·legials (cànon 119).

Article 6.

La Comissió serà responsable d'elaborar, o reformar, si és el cas, el Pla de Formació dels futurs diaques permanents, tot seguint les directrius del Dret Canònic vigent, les orientacions de la CEE i els criteris que proposi la PEB, per tal de sotmetre el Pla a l'aprovació de la mateixa Província.

Article 7.

La Comissió tindrà a la seva disposició, per a l'acompliment de les finalitats que li són pròpies, els mitjans econòmics i materials que li confii la Província en cada exercici anual, en acabar el qual haurà de retre comptes del seu ús a la mateixa Província, i restituir els sobrants, si n'hi haguessin.

Article 8.

Anualment, la Comissió elaborarà una memòria breu de les activitats desenvolupades, que posarà a disposició de tots els bisbes de la PEB.

Article 9.

La Comissió quedarà extingida per decisió acordada pels bisbes de la PEB; també quedarà extingida si qualsevol dels mateixos bisbes decideix retirar-se de la Comissió, tot comunicant-ho a la Província dins un termini previ de tres mesos.

Així ho disposem i signem a Barcelona, en la data *ut supra*.

+ Card. Joan J. Omella

✠ Card. Joan Josep Omella
Arquebisbe Metropolità de Barcelona

+ Agustí Cortés Soriano

✠ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Guíxols

+ Josep Àngel Saiz Menees

✠ Josep Àngel Saiz Menees
Bisbe de Terrassa

En dono fe.

 PROVÍNCIA ECLESIASTICA BARCELONA
 Fidel Catalán Catalán, prev.
 Secretari de la Província Eclesiàstica de Barcelona

Sumari

ESGLÉSIA DIOCESANA

Inici de ministeri de Mons. Salvador Cristau	9
---	----------

Administrador diocesà

Decrets	21
Cartes dominicals	22
Activitats del Sr. Administrador Diocesà	29

Bisbe diocesà

Decrets	31
Al·locució	32
Cartes dominicals	35
Activitats del Sr. Bisbe	41

Secretaria General i Cancelleria

Comunicacions	43
Vida consagrada	44

Vida diocesana

Crònica diocesana	45
Delegacions episcopals	49
Nota sobre les immatriculacions	51

SANTA SEU

Sant Pare

Jornada Mundial de la Pau	55
Jornada Mundial del Malalt	62
<i>Motu proprio Fidem servare</i>	67
<i>Motu proprio Competentias quasdam decernere</i>	69
Per una Teologia Fonamental del Sacerdoci	72

Secretaria General del Sínode	82
--	-----------

Balanç del treball diocesà	90
----------------------------------	----

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Defunció de Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona .	97
Decret sobre la creació de la Comissió Interdiocesana del	
Diaconat permanent	99

Subscripció anual: 35 €

Exemplar solt: 8 €

*El preu de la subscripció comprèn només l'edició del
«Butlletí del Bisbat de Terrassa» de l'any en curs*

